

VI KOM MER ATT SEGRA

Truong Chinh

DFFGs SKRIFTSERIE nr 11

VI KOMMER ATT SEGRA

ORIGINALET'S TITEL:

»THE RESISTANCE WILL WIN»

Översättn. baserad på 3:e upplagan, Hanoi 1966.

1:a upplagan utkom 1947.

Översatt av Carl-Erik Johansson

Truong Chinh

INNEHÅLL

Utgivarens anmärkning	3
Förord	4
I. VILKA ÄR VARA FIENDER?	5
II. VARFÖR MÅSTE VI GRIPA TILL VAPEN?	7
III. VAD KÄMPAR VI FÖR?	11
IV. FÖRSVARSKRIGETS KARAKTÄR	13
V. DEN MILITÄRA KAMPEN	15
VI. DEN POLITISKA KAMPEN	19
VII. DEN EKONOMISKA KAMPEN	23
VIII. DEN KULTURELLA KAMPEN	26
IX. KRIGETS KÄNNETECKEN	29
X. DET LÅNGVARIGA KRIGETS TRE STADIER	32
XI. VÅRA SVÅRIGHETER OCH FRANKRIKES	36
XII. STYRKEBALANSEN	39
XIII. VAD BÖR GÖRAS?	43
XIV. NÅGRA BRÄNNANDE PROBLEM PÅ DET MILITÄRA OMRÅDET	46
XV. ATT UTVECKLA MILISRÖRELSEN	51
XVI. UPPBYGGET AV VÄPNADE STYRKOR	53
XVII. ATT AVLÄGSNA FELAKTIGA TENDENSER	55
XVIII. ATT MOBILISERA HELA FOLKET	59
SLUTORD	63

UTGIVARENS ANMÄRKNING

Denna bok skrevs i inledningsskedet av försvarskriget mot de franska kolonialisterna, vid en tidpunkt, när utsikterna om slutgiltig seger ännu inte framstod som en realitet för många människor. Det vietnamesiska folket hade faktiskt med sina bara händer tvingats ut i strid mot en vältränad och välutrustad expeditionsstyrka. Men utvecklingen under nio års försvarskrig har till fullo bekräftat riktigheten av författarens analys och det marxist-leninistiska partiets linje, som var att visa vägen för ett helt folk och leda det till segern vid Dien Bien Phu.

Eftersom de två första engelska upplagorna av **Vi kommer att segra!** tagit slut har vi funnit det lämpligt att ge ut en tredje upplaga, utökad med ett kapitel om uppbygget av de väpnade styrkorna.

Den kamp som förs idag av det vietnamesiska folket mot USA-imperialisternas aggression har gett förnyad aktualitet åt Truong Chins arbete. Vårt andra försvarskrig skiljer sig från det första i många avseenden, men också det syftar till oberoende och fred.

Denna bok kommer att bidra till förståelsen av en viktig period i det vietnamesiska folkets samtidshistoria och dess orubbliga beslutsamhet att bekämpa och besegra varje imperialistisk angripare.

Foreign Languages Publishing House, Hanoi

FÖRORD

En barbarisk och grym fiende förtrycker vart land. Det vietnamesiska folket har inlett ett heroiskt försvarskrig beslutna att offra sina liv. Kommer Vietnam att överleva? Kommer det vietnamesiska folket att lyckas? Frågorna ställs både i och utanför Vietnam.

Vårt svar är följande: Det vietnamesiska folket kommer aldrig att underkasta sig slaveri därför att vår nationella befrielseströrelse är en oskiljaktig del i den ny-demokratiska rörelsen, som blossar upp över hela världen. Vår fiende, där emot, de franska kolonialisterna, tillhör den av historien redan utdömda och ruttnande imperialismen.

På grund av vår relativa svaghet jämfört med fienden måste vår armé inrikta sig på ett långvarigt försvarskrig. Under kampens lopp kommer vi att utveckla vår styrka, gradvis försvaga fienden tills vi krossar honom fullständigt. Detta försvarskrig måste mobilisera hela folket militärt, politiskt, ekonomiskt och kulturellt, på så sätt att fienden, varhelst han finns, drabbas av ett våldsamt motstånd, som klavbinder och stryper honom och berövar honom varje tillfälle till andrum.

Denna bok presenterar de viktigaste principerna för en segerrik kamp mot de reaktionära franska kolonialisterna och för uppnåendet av verkligt oberoende och återförening av fäderneslandet, för stärkandet och utvecklandet av den demokratiska republiken Vietnam och därigenom det vietnamesiska folkets bidrag till stärkandet av världsfreden och demokratin.

Vårt försvarskrig är ett rättfärdigt krig. Det får ett brett stöd och hämtar sin styrka ur folket. Det etiopiska folkets erfarenheter i kampen mot de italienska fascisterna åren 1935–36 har dock visat att till och med ett rättfärdigt krig kan lida nederlag om den militära ledningen begår fel, om propagandan och mobiliseringen av folket och utrikes-

politiken lider av svagheter. Vi måste lära oss av detta.

Att vinna slutgiltig seger i en lång och hård strid är ingen lätt uppgift. Framgång kan uppnås om följande grundläggande villkor är för handen: en korrekt politisk linje, en så stor enighet som möjligt inom nationen, konsolidering av våra basområden, en stridsduglig armé och kampvilliga människor samt en kompetent militärledning.

Försvarskriget har ökat det vietnamesiska folkets prestige runt om i världen och befrämjat Lac Hongs ättlingars finaste traditioner. Alla våra landsmän har hörsammat fäderneslandets uppmaning och rest sig till motvärn. I sin beslutsamhet att fullgöra sin plikt mot fäderneslandet har de varit strålade exempel för varandra i kampen och visat sig värdiga sina förfäder.

Under Tran-dynastin utmärkte sig våra förfäder för vetenskaplig strategi och taktik, under den yngre Le-dynastin var ihärdighet och orubblighet kännetecknande och slutligen under Quang Trung var snabbheten och styrkan det mest framträdande draget.

Under president Ho Chi Minhs ledarskap har en syntes av det vietnamesiska folkets och andra folks historiska erfarenheter åstadkommit för att vända nederlag till seger. Våldiga oppoffringar och ansträngningar görs nu av hela folket i alla delar av landet.

Hur grymma och falska de reaktionära franska kolonialisterna än kan vara kommer med säkerhet det långvariga folkkriget att bli segerrikt.

Vi kommer att segra! Det är vår orubbliga övertygelse. Det är också titeln som vi gett denna bok. Den innehåller artiklar om försvarskriget publicerade i tidskriften *Su That*¹⁾ (nr 70–81), artiklar som senare reviderats och utökats. Boken ges ut av **Su That Publishing House** på årsdagen av andra försvarskrigets utbrott i Sydvietnam.

Nordvietnam den 19 september 1947

¹⁾ = Sanningen.

I. VILKA ÄR VÅRA FIENDER?

Det vietnamesiska folket har inlett ett försvarskrig för att uppnå frihet och oberoende, för att försvara det land som det ärvt av sina förfäder. Hela nationen reser sig mot fienden.

Vem är fienden? Det är de reaktionära franska kolonialisterna eller ultrakolonialisterna, som använder våld för att återerövra vårt land.

De reaktionära franska kolonialisterna är våra huvudfiender. Det är dem vi fördömer. Det är deras framfart vi måste göra vårt yttersta för att stoppa. Det är dem vi måste krossa och förintä.

Vår fiende är inte Frankrike, ett demokratiskt land, som i sin nya konstitution slår fast att det »aldrig kommer att börja ett erövringskrig och aldrig använda våld för att inskränka ett annat folks frihet».

Är vi fiender till det franska folket? Nej! Därför att det franska folket, som älskar »frihet, jämlikhet och broderskap», aldrig hyst någon önskan att invadera vårt land. Därför att det franska folket vet att deras barn kommer att dö på slagfältet och att bara en handfull profitsugna kapitalister kommer att dra nytta av det. Ju mer vi kämpar desto mer kommer det franska folket att hata de franska kolonialisterna. De kommer att kräva eldupphör av den franska regeringen och att de franska reaktionärerna drar sig tillbaka från Indokina eftersom reaktionärerna motarbetar det franska folkets strävanden och vanäras det nya Frankrikes rykte.

Vi bekämpar heller inte alla franska kolonialister.

President Ho Chi Minh har sagt: »Det finns franska affärsmän som önskar fortsätta att göra affärer i Vietnam. De vet att förutsättningen för att bedriva affä-

rer och göra profiler är ett uppriktigt samarbete med det vietnamesiska folket. De vet att ett nödvändigt villkor för samarbetet är ett oberoende och enat Vietnam. De reaktionära kolonialisterna däremot är de som intrigerar eller använder våld för att underkuva vårt folk.»¹⁾

Vi bekämpar bara de franska reaktionärer som »intrigerar eller använder våld för att underkuva vårt folk» och som vägrar att erkänna vår rätt till oberoende och återförening. Ju mer vi kämpar desto klarare kommer de mindre reaktionära kolonialisterna att inse att angreppskriget mot Vietnam bara kan skada deras egna intressen. De kommer att motsätta sig ultrakolonialisterna och förespråka en fredlig lösning och samarbete med oss för att »bedriva affärer och göra profiler» i vårt land.

Vill vi ha krig med alla slag av kolonialister i hela världen? Naturligtvis inte! Vi är inte så dumma att vi förklarar krig mot de som är neutrala och inte skickar trupper mot oss och på så sätt utsår onödigt hat mellan dem och oss.

För att sammanfatta: Vi är varken »franskhatare» eller »utlänningshatare» i största allmänhet. Vi är bara motståndare till de reaktionära franska kolonialisterna.

Vi försäkrar att vi aldrig kommer att låta dessa kolonialister än en gång lägga sitt ok på våra landsmäns skuldror. Vi har gripit till vapen och kommer aldrig att ge vika så länge de reaktionära franska kolonialisterna inte fullständigt fördrivits från vårt land.

De franska soldaterna, legionärerna och kolonialtrupperna har tvingats till Indokina för att kriga mot oss. De är enbart beklagansvärda verktyg åt de reaktionära franska kolonialisterna. De har tvingats lämna sina hem, sina föräldrar, sina hustrur och barn och har

¹⁾ Svar på journalisters frågor, den 1 januari 1947.

skickats hit för att tjäna som kanonmat åt kolonialisterna.

Vi tvingas skjuta ner dem därför att de tvingas skjuta mot oss. I kriget mot de reaktionära franska kolonialisterna kan vi inte avstå från att strida mot de franska soldaterna, legionärerna och kolonialtrupperna. Men uppriktigt sagt: Vi hatar dem inte. Tvärtom, både vi och de har en gemensam fiende, de reaktionära franska kolonialisterna. När de franska och koloniala soldaterna kommit till insikt om detta kommer de inte bara att vägra skjuta mot oss, utan de kommer till och med att med sina vapen gå över på vår sida och tillsammans med oss vända vapnen mot de franska reaktionärerna. Det är därför som vi, i kampen mot de franska reaktionärerna, inte får låta något tillfälle gå oss ur händerna att bedriva propaganda

bland de franska soldaterna, legionärerna och kolonialtrupperna och behandla dem väl när de tas tillfånga.

Marionetttrupperna däremot är våra landsmän och till största delen bönder. Kolonialisterna använder dem i kriget mot vårt fädernesland. Vi måste än ihärdigare sträva efter att upplysa dem för att vinna över dem på vår sida att med sina egna vapen, tillsammans med oss, förintä fienden. På så sätt får marionettsoldaterna gottgöra sina brott mot våra landsmän.

Om vi lyckas med detta råkar fiendelen i upplösning, och de reaktionära franska kolonialisterna kommer att bli isolerade.

Att isolera fienden i syfte att tillintetgöra honom är en vanlig taktik, som en klass eller nation använder för att uppnå sina mål.

II. VARFÖR MÅSTE VI GRIPA TILL VAPEN?

I sin uppmaning till det vietnamesiska folket den 20 december 1946 att starta ett försvarskrig, sade president Ho Chi Minh:

»Eftersom vi älskar freden gick vi med på eftergifter; men ju fler eftergifter vi gjorde desto större tryck utövade de franska kolonialisterna på oss, därför att de hade beslutat att återerövra vårt land.»

Vi gick faktiskt med på åtskilliga eftergifter. Men de franska kolonialisterna höll inte sina löften utan trampade lojaliteten och rättvisan i smutsen. De har angripit oss, därför måste vi ta till vapen i självförsvar.

I augusti 1945 besegrades japanerna. Folket reste sig för att gripa makten. I september 1945 angrep och ockuperade de franska kolonialisterna Saigon, och släppte än en gång lös ett angreppskrig mot vårt land.

Den 6 mars 1946 undertecknade vi en preliminär överenskommelse med dem, som tillät franska trupper att gå in i norra och centrala Vietnam. Men de följde inte överenskommelsen. De underlät inte bara att avsluta fiendtligheterna i södra Vietnam, utan de upprättade också en marionettregering i form av »den autonoma staten Syd-vietnam» och angrep och ockuperade centrala Vietnams högplatå med avsikt att upprätta en »autonom västlig stat». Samtidigt angrep de Sonla och Laichau i norra Vietnam, ockuperade Langson- och Haininhregionerna i avsikt att upprätta den autonoma staten »Nung» och ockuperade kustremsan från Haiphong till Mongcai för att där skapa en »federal zon».

Här följer citat ur några dokument som visar de franska kolonialisternas svekfulla intriger:

Omedelbart efter undertecknandet av den preliminära överenskommelsen den 6 mars 1946 kom franska trupper till norra Vietnam och norra delen av centrala Vietnam. General

Leclerc, befälhavare för de franska styrkorna i Fjärran Östern, instruerade sina officerare med följande direktiv:

»Ni måste inte bara återställa den tidigare franska ordningen, utan ni måste också försvara Frankrikes intressen under de pågående förhandlingarna i Indokina och Paris. Dessa defensiva åtgärder kommer att åstadkommas antingen genom försiktigt mått och steg för att dag för dag föra oss framåt, eller genom våld, närhelst nöden kräver det...» Leclerc (Direktiv nr 1).

Den 10 april 1946 skickade den franske befälhavaren i norra Indokina, general Valluy, följande direktiv till sina officerare:

»I varje garnison måste befälhavaren omedelbart vid sin ankomst göra upp en säkerhetsplan. Planen måste innefatta permanent försvar av arméns förläggningar och förberedelser att ockupera staden, därför att det bästa försvaret är vanligtvis att gå till attack. Planen måste ha ett trefaldigt syfte:

1. Att under en mycket kort tidsrymd isolera och ockupera fiendens posteringar (huvudgator med vietnamesisk och kinesisk befolkning, alla förläggningar misstänkta distrikt, vapendepåer och förråd med militär utrustning).

2. Att ockupera alla viktiga platser i staden (statliga institutioner, broar och andra strategiskt viktiga platser).

3. Genom att vidta dessa åtgärder garanteras snabbast möjligt försvaret av de franska invånarnas liv och egendom i de berörda städerna.

När denna plan omsatts i sin helhet måste den omedelbart kompletteras med metoder som har den effekten att gradvis modifiera aktionsformerna i syfte att slutligen förändra dessa från ren militär aktivitet till statskupp.» Valluy (Direktiv nr 2).

Redan vid den här tidpunkten hade alltså de franska kolonialisterna planerat att ockupera våra städer och störta regeringen. Den 6 april 1946 hade general Valluy skickat hemliga direktiv till överste Vicaire beträffande invasionen av staten »Nung»:

»Fortsätt till Coto och förbered angrepp mot staten Nung vid Mongcai. Lämna kvar en del av era trupper i Coto och Vanhoa och ockupera dessa platser tills nya order anländer.»

Angående general Valluys direktiv rapporterade överste Vicaire den 21 april 1946 till sin överordnade följande om ockupationen av staten Nung:

»Vår aktion kan karakteriseras som en ockupation av en triangel, där basen utgör Hanoi—Haiduong—Hongay—Mongcai och spetsen Langson.»

Samma dag skrev Vicaire åter en rapport, denna gång om Gribelins avskiljningsaktion i vilken banditer användes för att provocera oroligheter i Quangyen-regionen. Syftet var att förbereda de franska truppernas ockupation av gruvområdena. Rapporten lyder:

»De är omöjligt att under nuvarande omständigheter genomföra ockupationen av gruvområdena Maokhe och Uongbi med hjälp av den reguljära armén som föreslagits av Tonkings kolgruvebolag. Men samtidigt med ockupationen av staten Nung och de politiska aktiviteter, som måste utföras bakom Hongay-Mongcais kustområde riktas uppmärksamheten mot en grupp partisaners verksamhet.»

Ovan nämnda bevis, som för övrigt bara är ett fåtal bland många, räcker för att visa på de franska kolonialisternas kriminella planer. Med så klara bevis emot sig kan då de franska inkräktarna fortfarande göra anspråk på att de inte haft för avsikt att anfälla Vietnam? Kan deras propaganda, som gör gällande att Vietnam angrep dem först ha någon som helst giltighet?

Den 14 december 1946 undertecknades ett *modus vivendi* mellan Frankrike och Vietnam. Enligt detta erkände vi Frankrikes ekonomiska och kulturella intressen i Vietnam. Frankrike å sin sida gick med på att hålla fast vid vapenvilan och att respektera de demokratiska friheterna i södra Vietnam.

För att uppfylla vår del i detta *modus vivendi* återbördade vi till Frankrike Pasteur-institutet i Hanoi och proklamerade eldupphör i södra Vietnam. Men Frankrike utnyttjade vår ärlighet och skickade trupper till alla delar av landet för att arresteras patrioter i södra Vietnam och återupprätta »de äldstes råd», en fransk marionettadministration i byarna. Samtidigt blockerade de Haiphongs hamn i avsikt att gripa kontrollen över tullmyndigheten och skapa finansiella svårigheter för regeringen.

Den 20 november 1946 förhindrade

de regeringen att indriva tullavgifter och öppnade eld mot tulltjänstemän och säkerhetspersonal, medan de senare genomförde sitt arbete. Våra trupper besvarade elden i självförsvar. D'Argenlieu och Valluy beordrade regelrätt ockupation av Haiphong och Langson samtidigt som tusentals franska trupper landade i Danang, i strid mot den undertecknade överenskommelsen.

De franska kolonialisterna var alltså de som först bröt mot överenskommelsen av den 6 mars 1946 och *modus vivendi* av den 14 september genom att angripa oss i södra, centrala och norra Vietnam.

De franska reaktionärernas planer att återerövra vårt land var uppenbara.

Efter händelserna i Haiphong och Langson iscensatte de upprepade provokationer överallt där de slog sig ner.

Men deras handlande göt olja på elden. Situationen blev ytterst spänd.

Vårt folk litade inte längre på fransmännens ord och förberedde sig för alla tänkbara eventualiteter. Jordbarrikader, befästningar och skyttegravar började iordningställas i Hanoi och på många platser i provinserna där franska trupper var stationerade.

Den 16 december 1946 sammanträdde i Haiphong spetsarna bland de franska kolonialisterna i Indokina. Dagen efter återupptog de franska trupperna sina provokationer och riktade ett angrepp mot Hanoi. Den 17 december forcerade de barrikaderna på Hangbun-gatan i Yenninhstadsdelen i Hanoi och öppnade eld mot våra försvarsstyrkors högkvarter där. Elden besvarades. Därefter angreps Yenninh-stadsdelen av de franska styrkorna med maskingevär, kanoner och granater. De bröt sig in i husen, våldtog kvinnor, mördade barn och plundrade. På så sätt skapade de krigstillstånd i hjärtat av Hanoi. De reaktionära franska kolonialisterna drog nytta av regeringskrisen i Frankrike — Bidaultregeringen hade avgått och Blum-regeringen hade ännu inte tillträtt — för att genomföra en politik, som

skulle ställa oss inför fullbordat faktum och kapitulation. Det var denna provokation från deras sida som markerade första steget mot en utvidgning av fientligheterna.

Den 18 december 1946 ockuperade de franska trupperna två vietnamesiska offentliga institutioner: finansministeriet och arbets- och kommunikationsministeriet. Samtidigt skickade Moliere, ansvarig för slakten i Uenninh-stadsdelen, ett ultimatum till vår regering med krav om avväpning av våra självförsvarsstyrkor och med hot att ta över kontrollen av den allmänna ordningen i Hanoi.

De franska kolonialisterna påskyndade sina planer. Den fientliga atmosfären mellan Frankrike och Vietnam blev ytterst spänd. På natten den 19 december 1946 utbröt strider i huvudstaden efter allvarliga provokationer från de franska trupperna i Hanoi, och stridigheterna spred sig över hela Vietnam.

Fakta har visat att de som inte höll ord och som bröt mot den preliminära överenskommelsen av den 6 mars och *modus vivendi* av den 14 september var de franska kolonialisterna. De som provocerade krig och angrep oss överallt i hela Vietnam var de reaktionära franska kolonialisterna. De använde våld för att invadera vårt land och för att dela det. Vi kunde inte fortsätta att gå med på ytterligare eftergifter. Hade vi gjort det, skulle vår regering blivit en marionettregering och folket blivit förslavat. Av

den anledningen tvingades vi att försvara oss, att bekämpa de reaktionära franska kolonialisterna för att försvara vårt lands integritet och bevara vår självständighet.

President Ho Chi Minh förklarade:

»Vi är beslutna att inte förlora vårt oberoende, att inte leva som slavar, även om vi måste offra allt». (December-talet, 20 dec. 1946.)

De franska reaktionärerna gör sitt bästa för att sprida lögnen att vi angrep dem först den 19 december. I själva verket försöker de enbart dölja sina egna brott: de angrep oss så tidigt som den 20 november i Haiphong och Langson och den 17 december i Hanoi. De angrep oss omedelbart efter det att den preliminära överenskommelsen av den 6 mars 1946 ingåtts och till och med dessförinnan. De skriker högljutt: Vietnam handlar i strid mot överenskommelserna. På så sätt hoppas de kunna lura den allmänna opinionen och få den att glömma de franska kolonialisternas egna övergrepp mot avtalen. Men fakta kan inte bortförklaras och de franska kolonialisterna måste bära ansvarets tunga börda inför historien, inför världen och det franska folket.

Ärliga människor tillstår idag enstämigt att vårt folk älskar freden och att vår regering, efter att ha visat sig medgörlig till det yttersta, valt försvars- krigets väg på grund av att den tvingats till det. Hos vårt hårt prövade folk har tänts ett djupt hat som kommer att blossa upp med oöverbinnerlig styrka.

III. VAD KÄMPAR VI FÖR?

De reaktionära franska kolonialisterna avser att genom utmattningsmetoder gradvis få kontroll över vårt land. Dessutom har de anammat en *fait accompli*-politik för att fortsätta sina reaktionära manövrer i Indokina oavsett hur den politiska situationen i Frankrike utvecklar sig. När det franska folket börjar ställa frågor kommer det att få svaret: »Men ingenting har hänt. Allt har klarats upp.»

För att slå ner utmattnings- och *fait accompli*-politiken måste det vietnamesiska folket ta till vapen!

Frankrike har undertecknat avtal med Vietnam. Varför väntar sig de, som kallar sig representanter för Frankrike, att enbart det vietnamesiska folket skall uppfylla avtalen medan de själva tillåts bryta mot dem? Hur kan de reaktionära franska kolonialisterna, för vilka d'Argenlieu och hans klick enbart är agenter, ha fräckheten att ställa »ultimatum» till vår regering? För att motsätta sig deras svekfulla och orättfärdiga handlingar måste det vietnamesiska folket ta upp kampen!

I nära ett århundrade har de franska kolonialisterna förtryckt och utsugit det vietnamesiska folket. Under andra världskriget öppnade de portarna till Indokina för de japanska fascisterna och tillsammans med dem utsatte de vårt folk för oräkneliga lidanden och umbäranden. Idag, när de ser oss vinna oberoende och frihet, är det sina egna intressen de bekymrar sig för. De ser på oss med hat. Enligt *modus vivendi* av den 14 september 1946 erkände vi deras kulturella och ekonomiska intressen (intressen, som de förvisso lade grunden till genom vårt folks svett och blod, men som de var oförmögna att skydda och behålla utan lät falla i händerna på japanerna. Det var det vietnamesiska folket som genom Augusti-upproret återvann det som fransmännen förlorat

till japanerna.) Men de lät sig inte nöja. De vill tvinga vårt folk att ånyo tjäna dem som soldater och uppassare, betala skatt till dem. De vill nertysta, tortera, massakera och fängsla folket som förut.

För att utplåna de usla och profit-sugna franska kolonialisterna måste det vietnamesiska folket börja väpnad kamp!

Hur mycket blod har inte våra förfäder offrat på grund av de franska inkräktarna. Idag måste vi igen offra våra liv för dem!

Hur många av våra blomstrande ungdomar har fått ge sina liv på franska avrättningsplatser och i franska fängelser? Hur många kvinnor har blivit utsatta för övergrepp, hur många barn har bränts levande? Hur många mödrar har mist sina små? Hur många bröder har mist sina systrar, och hur många män har fått skiljas från sina hustrur? Hur många hus och byar har bränts och utsatts för terroristöverfall? Hur mycket ris och egendom har plundrats? Hur många kyrkor och pagoder har bränts och raserats?

För att förintä de franska reaktionärerna, för att försvara sig själva, civilisationens och rättvisans sak, måste det vietnamesiska folket börja väpnad kamp!

Vår gevärseld är hatet som träffar de franska reaktionärerna rätt i ansiktet.

Nej, det vietnamesiska folket kämpar inte bara för att av de franska kolonialisterna kräva att de respekterar överenskommenheten, som ingåtts i vederbörlig ordning, och få dem att återgå till läget från den 20 november och den 17 december 1946, som vissa människor felaktigt tror.

Nej! De strider som nu pågår är början till ett långvarigt försvarskrig för oberoende och återförening till varje pris. Oberoende och återförening inom den franska unionen om nödvändigt,

men det måste vara oberoende och återförening. Att respektera den preliminära överenskommelsen av den 6 mars 1946 och *modus vivendi* av den 14 september 1946 innebär att omedelbart erkänna Vietnams fullständiga oberoende och enhet. Endast på dessa villkor kan fred slutas. I annat fall återstår för det vietnamesiska folket intet annat än att med väpnad kamp fullständigt fördriva alla rovlystna reaktionärer från sitt älskade fosterland.

De franska reaktionärerna försöker upprätta en marionettregering för hela landet. Därefter avser de att utropa ett »oberoende och enat Vietnam» under denna regering. Men deras förrädiska planer är dömda att misslyckas. Det vietnamesiska folket är inte så lättlurad som de tror.

En del människor i våra egna led säger att målsättningen »oberoende och enhet inom den franska unionen» innebär en motsägelse. Varför går Vietnam med på att kvarstå som en del av den franska unionen när det strävar efter att bli oberoende? Dessa kamrater glömmer att det vietnamesiska folket litar fullständigt på sin egen styrka och på det franska folket; därför fruktar det inte att bli kvar inom franska unionen. Det vietnamesiska folket är berett att samarbeta med dagens Frankrike därför att det vet att sådant samarbete, om det baseras på uppriktighet, jämlikhet och frivillighet, kommer att vara fördelaktigt för bägge parter under nuvarande internationella förhållanden. Det vietnamesiska folket vill inte att det franska folket och den övriga demokratiska världen skall ges den uppfattningen att Vietnam önskar lämna franska unionen för, att

sälla sig till något reaktionärt block, som är fientligt till fredens och demokratins krafter . . .

Det finns andra som säger: målsättningen »oberoende och enhet inom den franska unionen» röjer brist på beslutssamhet och förhoppningar om en freds-uppgörelse med Frankrike medan vi utkämpar försvarskriget. Vi svarar: Det vietnamesiska folket har aldrig varit emot det franska folket, inte heller är det det franska folket vi är i krig med. Varför skulle vi inte vara vänligt sinnade mot det franska folket? Det vietnamesiska folket vet att förutsättningen för vänskapliga relationer med det franska folket är att beslutsamt radera den mur som skiljer de båda folken åt — nämligen de franska kolonialisterna. Vi är fast beslutna att förinta de franska reaktionärerna, som dagligen vidgar klyftan mellan de två folken, som båda älskar rättvisa och frihet.

För att uppnå ovan nämnda politiska syften i försvarskriget är diplomatiska åtgärder inte tillräckliga. Försvarskrigets militära mål är följande:

1. Att förinta fiendestyrkorna i landet.
2. Att återvinna hela vårt territorium.
3. Att helt krossa fiendens aggressiva syften.

Vårt folk har valt ett långvarigt försvarskrig för att uppnå sina militära mål, vilka i sin tur kan förverkliga våra politiska mål. Om Frankrike erkänner ett »oberoende och enat Vietnam inom den franska unionen» kommer vi att sluta fred, annars kommer ett oberoende Vietnam att lämna unionen så snart fullständig seger vunnits i försvarskriget.

IV. FÖRSVARSKRIGETS KARAKTÄR

I historien har förekommit två slags krig: rättfärdiga krig och orättfärdiga krig. Rättfärdiga krig är krig mot förtryckare och angripare för att säkra frihet och oberoende. Orättfärdiga krig är aggressions- och pacificeringskrig i syfte att annektera territorier och inskränka friheten och lyckan för majoriteten av befolkningen i dessa territorier.

Vårt folk bekämpar de franska kolonialisterna för att återvinna frihet och oberoende, för att försvara och befria sig, därför är vårt försvarskrig ett revolutionärt krig, ett folkkrig i självförsvar, ett rättfärdigt och progressivt krig. De franska kolonialisterna däremot, invaderar vårt land i syfte att undertrycka och utsuga vårt folk liksom förut, därför är deras krig ett orättfärdigt och reaktionärt krig...

Ett rättfärdigt krig åtnjuter alltid varmt stöd från välvilliga människor och progressiva stater över hela världen. Den vederhäftiga opinionen och de fredsälskande folken fördömer alltid ett orättfärdigt krig.

Det förvånar oss inte att världsoptionen hittills inte intagit Frankrikes ståndpunkt, utan att många länder tvärtom har uppmuntrat oss, särskilt Indien, Burma, Indonesien och Malaya.

Detta är en av de faktorer som försvagar de franska soldaternas moral och stärker vår armés beslutsamhet.

Fastän Augustirevolutionen 1945 gav makten åt det vietnamesiska folket lyckades den inte befria landet helt. Det nuvarande försvarskriget kommer därför att slutföra den nationella befrielsen.

Fastän Augustirevolutionen upprättade ett demokratiskt-republikanskt statskick i Vietnam är denna regim ännu inte helt genomförd. Det nuvarande försvarskriget kommer att utvidga, konsolidera och utveckla vårt statsskick på ny-demokratisk grundval.

Det är därför som Vietnams försvars-

krig har karaktären av inte bara nationell befrielse utan även ny-demokrati. Är inte vår kamp en del av den omfattande demokratiska rörelsen som nu blossar upp på alla håll i världen?

Som en fortsättning av Augustirevolutionen är detta försvarskrig ett revolutionärt krig, och dess innehåll är nationellt oberoende och demokrati. I försvarskrigets smältdegel gjuts ett nytt Vietnam; ett oberoende, enat, demokratiskt, blomstrande och starkt Vietnam – ett ny-demokratiskt¹⁾ Vietnam.

Eftersom vårt försvarskrig har ett nationellt och demokratiskt innehåll, tror vissa människor att vi måste ta jorden från godsägarna och dela ut den till bönderna under kampen mot kolonialisterna. Till dem säger vi: Detta försvarskrig fullföljer den nationella befrielsen och utvecklar ny-demokratien. För närvarande kommer vi att begränsa oss till att konfiskera jord och annan egendom som tillhör förädare till det vietnamesiska folket för att å ena sidan fördela denna jord bland bönderna och å andra sidan stärka försvarskrigets resurser. Detta betyder inte att vi nödvändigtvis skall avhålla oss från att genomföra jordreformer under försvarskrigets gång. Men reformerna måste utföras bit för bit och en skiljelinje dras mellan olika godsägare för att isolera de franska angriparna.

Detta försvarskrig är ett folkkrig. Den överväldigande majoriteten av folket är bönder. Nästan alla soldater i vår reguljära armé, milisen och gerillastyrkorna är bönder. Vårt försvarskrig är i själva verket ett bondekrig lett av arbetarklassen.

Det vietnamesiska folket kämpar inte bara för sin egen frihet utan också för försvaret av världsfreden. De franska reaktionärerna, som invaderar Vietnam, är en del av världsreaktionen. I deras led finns franska finansmän och fascister

som samarbetade med de tyska nazisterna. I deras armé finns ett stort antal tyska soldater som tidigare var medlemmar i Hitlers nazistorganisationer. Ett antal franska kolonialister som deltog i motståndet mot de tyska nazisterna under det senaste världskriget, t.ex. Valluy och Moliere, har idag, drivna av sina egoistiska intressen, uppgivit sin tidigare inställning till angreppskrig. De

1) Folkdemokratisk.

2) Utfärdades 1941 av de allierade i kriget mot Hitlertyskland. Där sades bl.a. att alla folk hade rätt att bestämma den regeringsform under vilken de vill leva, och att inga territoriella förändringar skulle genomföras mot de berörda folkens vilja. (Övers. anm.)

samarbetar nu med franska kapitalmagnater och har blivit deras redskap i aggressionen mot Vietnam.

Det är därför som det vietnamesiska folkets kamp mot de reaktionära franska kolonialisterna också är en kamp mot fascismens kvardröjande styrkor, fienderna till världsfreden, som öppet bryter mot FN och Atlantdeklarationen.²⁾ Det vietnamesiska folket inser klart, att endast när de reaktionära franska kolonialisterna fördrivits från Vietnam, kommer de freds- och frihetsälskande franska och vietnamesiska folken att bli i stånd att samarbeta inom den franska unionen och med den övriga världens demokratiska stater. Försvarskriget i Vietnam är alltså ett progressivt krig, där vi kämpar för **frihet, oberoende, demokrati och fred**

V. DEN MILITÄRA KAMPEN

Många människor tror att försvarskriget bara innebär att skicka trupper till fronten för att bekämpa fienden. Att gripa till vapen och döda fiender är i själva verket bara den militära sidan av problemet. Försvarskriget måste genomsyra alla områden: de militära, ekonomiska, politiska och kulturella.

Hur skall kampen föras på det militära området?

I den militära kampen används alla tillbuds stående medel för att upprätthålla och utveckla den egna styrkan och försvaga fiendens. Det betyder väpnad kamp för att fördriva fienden ur landet.

Den ledande principen i hela vår strategi måste vara det långvariga kriget.

Ett långvarigt krig är nyckeln till seger. Varför? Därför att våra styrkor, jämfört med fiendens, fortfarande är svaga. Frankrike är ett industriland – Vietnam ett jordbruksland. Fienden har flygplan, tanks och krigsfartyg medan vi bara har enkla vapen. Fiendens trupper är vältränade, våra trupper är inte vana vid krig. Om vi sätter in alla våra styrkor i några slag för att på så sätt avgöra utgången av kriget kommer vi säkerligen att besegras. Men om vi under kampens gång håller våra styrkor intakta, skolar dem, utbildar armén och folket, lär ut militär taktik, försöker säkerställa tillräckliga mängder nödvändighetsvaror och samtidigt tröttnar ut fienden och skapar oro i hans led, kommer han att försvagas och slutligen lida nederlag. Med andra ord: förlänger vi kriget på det sätt som ovan beskrivits, kommer vår styrka att växa och fiendens att försvagas, hans moral sjunka och ekonomi urholkas. Ju mer vi kämpar desto mer enat kommer folket att bli, och desto mer kommer de demokratiska krafterna i världen att stödja oss. För fienden däremot gäller att ju mer han trappar upp kriget desto mer kommer antikrigsrörelsen i Frankrike att binda

honom till händer och fötter. Den revolutionära rörelsen i de franska kolonierna kommer att tvinga fienden att splittra upp sina styrkor. Han kommer att bli alltmer isolerad i världen. För att uppnå dessa resultat måste vi utkämpa ett långvarigt krig. Vi måste vinna tid. Tiden arbetar för oss. Den kommer att vara vår främsta strategi, om vi beslutsamt fullföljer försvarskriget till slutet.

Under Tran-dynastin tvingades vietnameserna att gå ut i krig tre gånger under 30 års tid för att besegra de mongoliska inkräktarna. Under den yngre Le-dynastin krävdes 10 års krig för att fördriva de grymma Ming-trupperna. Det kinesiska folket utkämpade ett 8 år långt försvarskrig för att befria sig från japanska ockupanterna. Lärdomen som vi kan dra av dessa långvariga försvars krig är klar. De, som önskar »kämpa snabbt och vinna snabbt» och mobiliserar alla styrkor på slagfältet för att vinna en snabb seger och ett omedelbart avgörande, bortser från historiens ovärderliga erfarenheter. De begriper heller ingenting av den strategi som vårt folk måste följa i försvarskriget. De har ingen tilltro till massornas förmåga. Allt de skulle uppnå vore ett huvudlöst offerande av våra styrkor i några få äventyrliga slag, ett heroiskt men meningslöst självmord skulle bli resultatet. De utger sig för att underskatta fienden, men i själva verket är de rädda för honom och för ett utdraget krig.

Vilken är den ledande principen i den militära kampen? Den är att angripa aktivt och snabbt avgöra varje slag.

Vi är angripna. Fienden är starkare än vi. Om vi bara kämpar defensivt och försvarar oss när vi själva angrips, kommer vi att bli alltmer försvagade under kampens gång och lida allt fler nederlag. Därför måste vi i varje slag och varje aktion upptäcka fiendens svaga punkter och slå mot dem, vi måste aktivt angripa

honom för att utplåna hans styrkor. Har vi en gång gått till angrepp måste vi fullfölja det tills vi uppnår ett snabbt avgörande. (Vår strategi är att förlänga kriget; men vår taktik i varje enskilt slag är att uppnå snabba avgöranden.) Bara genom att tillämpa det snabba angreppets taktik kan vi krossa fienden bit för bit. Syftet är att försvaga fienden och demoralisera hans styrkor. Vår styrka däremot kommer att öka, och våra soldaters moral kommer att höjas. Vi skall fortsätta på detta sätt ända tills vi är tillräckligt starka att samla oss till en allmän motoffensiv för att besegra fienden på alla fronter och återvinna hela vårt territorium.

För att kunna angripa aktivt och förinta fienden i varje slag måste vi hela tiden tillämpa en rörlig taktik, tränga in så djupt som möjligt och dra oss tillbaka så långt som möjligt. Vi måste snabbt koncentrera våra styrkor, rikta blixtnabba attacker och sedan skingras smidigt. Med andra ord: Vad gäller taktiken, måste vi tillämpa gerillakrig och rörlig krigföring.

Gerilla-krigföring betyder att strida i partisanenheter eller med relativt små grupper av den reguljära armén, vilka uppträder som civila och blandar sig med befolkningen. Fastän dessa styrkor är beväpnade bara med lätta vapen, är de ytterst aktiva. De angriper fienden bakifrån, överflyglar honom eller riktar snabba attacker mot hans svaga punkter. De låtsas anfalla fiendens högra flank medan de i själva verket angriper hans vänstra, de drar samman till angrepp och skingras för att smita undan fiendens motanfall. De skär av kommunikationslinjer, oroar fienden i städerna, bränner ner hans affärer och offentliga byggnader, tröttar ut honom, gör honom missmodig samt förorsakar hans soldater fysisk skada, hunger och törst... Den allmänt tillämpade taktiken i gerillakrigföring kan sammanfattas i tre punkter: överrumpling, bakhåll och störning. Kampen måste också koordineras med sabotage. Sabotage är ett verkningsfullt

medel för gerillastyrkorna eller de reguljära arméerna i försvarskriget när dessa är underlägsna fienden i fråga om vapenutrustning.

Rörlig krigföring är den reguljära arméns taktik eller gerillastyrkornas, när de opererar i relativt stora enheter. Dessa samarbetar då med den reguljära armén och använder mer eller mindre moderna vapen. De koncentrerar sig snabbt och rikta blixttackor mot fienden: de omringar fienden för att krossa honom, sprider sig runt hans ställningar för att slå honom bakifrån hellre än att rikta attacken framifrån, avancerar och retirerar med samma snabbhet. På ett vidsträckt slagfält (som ibland kan sträcka sig över hela landet) måste de stridande enheterna fördela uppgifterna mellan sig, samordna aktionerna, ständigt angripa fienden enligt en gemensam plan, oroa hans styrkor och sprida kaos och förvirring så att dessa inte vet om de skall fly eller strida. Den rörliga krigföringens kännetecken är: att agera på ständigt skiftande platser för att angripa fienden och krossa honom.

För att segra måste vi tillämpa gerillakrigföring och rörlig krigföring. Men det betyder inte att vi inte alls skall använda ställningskrig.

Vad är ställningskrig? Det är att formera den reguljära arméns trupper för slag, gräva skyttegravar, bygga befästningar, kontrollera fiendens framryckning och dra fördel av hans svaga punkter och misstag för att angripa honom och inta hans ställningar.

Så länge vi inte är lika väl beväpnade som fienden är det lika med självmord att skynda åstad i ställningskrig. Det är därför som gerillakrig och rörlig krigföring för närvarande är den viktigaste kampformen medan ställningskrig bara är en sidoform. Vad gäller gerillakrig och rörlig krigföring skall dessa tillämpas i enlighet med de objektiva, subjektiva och praktiska förutsättningar som gäller vid varje särskild tidpunkt och för varje särskild plats. Ibland är det lämpligast med gerillakrig, ibland med rörlig krig-

föring. Eftersom vi har brist på vapen kommer i allmänhet gerillakrig att vara den mest utbredda stridsmetoden under det långvariga försvarskriget. Allt eftersom kriget utvecklar sig kommer vår armé att vinna mer erfarenheter och få tillgång till bättre vapen. Då kan den rörliga krigföringen tillämpas flitigare ända tills det blir aktuellt med allmän motoffensiv, där ställningskriget spelar en avgörande roll.

Eftersom våra reguljära trupper, folkmilisen och gerillastyrkorna ännu inte helt har förstått att tillämpa ovan beskrivna metoder begår de ofta betydande taktiska misstag. Slaget vid Thinghe i slutet av 1945, slagen vid Nhatrang och Thuathien i början av 1946, slaget väster om Hanoi i mars förra året har påvisat att våra trupper i början hade en tendens att utkämpa ställningskrig. Därför led de förluster eller råkade i panik när fienden anföll dem. När vi däremot snabbt och i god tid övergick till gerillakrig och rörlig krigföring, har vi inte bara undvikit

förluster utan också varit i stånd att hindra fiendens framryckning och besegra honom.

Gerillakrig måste vara hela folkets taktik, inte bara arméns.

För att åstadkomma bra resultat i gerillakrig och rörlig krigföring måste vi mobilisera folket till att entusiastiskt stödja de väpnade styrkorna och bekämpa fienden tillsammans med dessa. Folket är arméns ögon och öron, och de föder och underhåller våra soldater. Det är folket som hjälper armén att utföra sabotage och att strida. Folket är vattnet och vår armé är fisken. Folket utgör en outtömlig källa till styrka för vår armé. För att utöka sitt antal måste trupperna rekrytera nytt manskap från folket. Därför måste hela folket beväpnas, gerillarörelsen initieras, den reguljära arméns, gerillans och milisens aktioner samordnas. Vi måste handla på sådant sätt att fienden, varhelst han finns, möts av motstånd från det vietnamesiska folket, som med vapen i hand är redo att dö i kampen hellre än att återgå till slaveriet.

VI. DEN POLITISKA KAMPEN

För att besegra de franska inkräktarna räcker det inte med att veta hur man kämpar eller att kämpa skickligt. Det är nödvändigt att ha en riktig inrikes- och utrikespolitik.

Inom landet måste hela folket enas. Den nationella enhetsfronten mot fransk aggression måste befästas och utvecklas dag för dag.

I ett långvarigt försvarskrig är det nödvändigt att hela folket är enat och inställt på uppgiften. För folket gäller samma sak som för en knippa spånstickor. Är de tätt sammanbundna är det svårt att knäcka dem, men skilda åt är ingenting lättare än att bryta av dem, en efter en.

Men att ena hela folket betyder inte att vi blint sluter våra ögon och tillåter en handfull vietnamesiska landsförrädare att ostraffat förråda landet, att sabotera motståndskampen, bli fiendens lakejer och bedra och mörda våra landsmän. Att bekämpa fienden och slå mot förrädarna är två uppgifter som måste utföras samtidigt.

För närvarande söker de franska inkräktarna bedra och splittra folket. För att utstå splittring mellan katoliker och icke-katoliker beordrar de sina agenter att säga åt katolikerna att Viet Minh är kommunister, att Ho Chi Minh-regeringen är en Viet Minh-regering och att ett stöd för Ho Chi Minh-regeringen är ett stöd för kommunisterna. De påstår, att om försvarskriget mot all förmodan skulle resultera i seger, så skulle våra katolska landsmän förbjudas att be till Gud, kyrkorna brännas och krusifixen förstöras. »Hellre förlora fosterlandet än Gud; hellre förslavad än evigt förtappad.»

Sådan missledande propaganda måste oskadliggöras. Kommunisterna döljer inte sina slutgiltiga mål. Men här är inte rätt forum att förklara vad kommunismen är. Våra katolska landsmän bör

dock betänka att Ho Chi Minh-regeringen är en hela folkets regering, erkänd av nationalförsamlingen. Försvarskriget är ett revolutionärt krig, initierat av hela folket och lett av vår regering. Det är inget privat krig som bara angår kommunisterna eller Viet Minh. Kommunisterna och Viet Minh har som mål att vinna frihet och oberoende för Vietnam. **Detta försvarskrig kommer att ge vårt folk demokratiska rättigheter, inklusive tros- och religionsfrihet.** Det är de, som bombar pagoder, vanhelgar korset och använder kyrkor som militärposter för att massakrera folket, som försmår det kristna kärleksbudet. Det är de franska inkräktarna, inte Viet Minh eller kommunisterna, som våldtar katolska nunnor och dödar buddhistpräster. »Att älska fosterlandet är att tjäna Gud.» Om vi älskar vårt land och tjänar Gud, hur kan vi då avstå från att bekämpa de franska inkräktarna?

De franska angriparna gör sitt bästa för att utstå tvedräkt mellan folken i norr och i söder, mellan Thai-, Nung-, Ede-, Muong-, Man- och Tho-minoriteterna och majoriteten av folket samt mellan rika och fattiga. Men fakta visar att de gör så bara för att kunna ockupera Sydvietnam; de använder vietnameser för att slåss mot vietnameser, de delar upp landet i bitar och hetsar upp minoritetsfolken mot majoriteten. De söker förmå Thai- och Nungfolken att slåss mot resten av folket och tvärtom. Allt för att underlätta för kolonialisterna att underkua dem och bli »landets herrar».

Försvarskrigets syfte är att utplåna de franska kolonialisterna, att uppnå oberoende och enande och att ge frihet och lycka åt hela folket. Liv och egendom kommer att respekteras. Levnadsförhållandena för de arbetande massorna kommer att förbättras. Trosfrihet kommer att garanteras liksom alla andra demo-

kratiska rättigheter. Våra landsmän i centrala, norra och södra Vietnam tillhör alla en och samma nation; alla nationaliteter – minoriteter som majoriteter – är jämlikar. Försvarskrigets syfte är klart. De franska ockupanterna kan inte lura vårt folk.

De franska angriparna förklarar till och med att de »bekämpar Viet Minh och inte Vietnam». Men faktum är att de skadar det vietnamesiska folkets liv och egendom – Viet Minh eller inte – utan åtskillnad. De söker isolera Viet Minh från resten av folket eftersom de vet, att Viet Minh består av de mest patriotiska och beslutsamma kämparna. De kämpar allra mest hängivet för folkets intressen. De offerar sig i kampen för nationens enande och oberoende. Fienden inser klart, att deras enda möjlighet att underkua folket är att isolera och förmå folket att gå emot Viet Minh.

Å ena sidan lurar och splittrar de franska inkräktarna folket, å andra sidan dödar och plundrar de folket. Det är därför som folket genom egen erfarenhet lätt kan avslöja fiendens hyckleri och sålunda sluter sina led dag för dag, stödjer Viet Minh och med dem kämpar mot fienden. Vi tackar fransmännen för att de genom sina ord och handlingar bidragit till att påskynda rörelsen att »förvandla det vietnamesiska folket till Viet Minh».

Grunden för vår nationella befrielsefront är redan lagd. Genom att väldföra sig på vietnamesernas rätt till ett drägligt liv har de reaktionära franska kolonialisterna dumdristigt befäst och ytterligare utvecklat denna grund. Det är nödvändigt att medvetandegöra folket om de franska angriparnas svekfulla planer och samtidigt utnyttja varje möjlighet, stor eller liten, att tjäna försvarskriget. På så sätt kommer vår politik för bred nationell enhet säkerligen att lyckas.

I vårt eget land måste enheten upprätthållas; den nationella enhetsfronten mot de franska kolonialisterna och deras lakejer måste konsolideras och utvecklas. Fronten måste vila på ett förbund

mellan arbetare och bönder, lett av arbetarklassen.

Vilken utrikespolitik skall vi föra? Vi måste isolera fienden och vinna fler vänner. Vi måste handla på så sätt att det franska folket och folken i de franska kolonierna aktivt understödjer oss och motarbetar de reaktionära franska kolonialisterna. Vi måste få alla fredsälskande krafter i världen att försvara oss och stödja försvarskriget. Det är därför som franska krigsfångar och alla utländska medborgare i vårt land måste behandlas väl, med undantag för spioner och banditer, som utnyttjar sin ställning som utländska medborgare för att tjäna som redskap åt de franska kolonialisterna.

Det franska folket och den franska armén har förts bakom ljuset av de reaktionära franska kolonialisterna och fått att tro att vi har brutit mot avtalen med Frankrike och angripit först. Vi måste uppvisa ovedersägliga bevis för att få dem att inse, att det var de reaktionära franska kolonialisterna som bröt mot avtalen och angrep oss först. De vill inte bara utsuga vårt folk på nytt, utan de utsuger också det franska folket. Att kämpa mot de franska kolonialisterna är att direkt hjälpa det franska folket, eftersom vi i kampen försvagar den gemensamma fienden. Det franska folket och de franska soldaterna bör motsätta sig kriget med alla medel, protestera mot att trupper sänds till Indokina och mot militärutgifterna för Vietnams återerövring, ty dessa kolonialisters handlingar står i direkt strid mot den nya franska konstitutionen. De bör kräva att den franska regeringen inleder fredliga förhandlingar med Ho Chi Minh-regeringen. De franska soldaterna i Vietnam bör kräva att bli hemsända och protestera mot att en marionettregim upprättas. De bör knyta kontakter med det vietnamesiska folkets armé vända sina vapen mot de reaktionära franska kolonialisterna och sluta sig till det vietnamesiska folkets led för att hand i hand med dem störta den gemensamma fienden. Detta skulle göra det möjligt

för ett oberoende och enat Vietnam att bilda en frivillig allians med det nya Frankrike på basis av jämlikhet och ömsesidig fördel.

Vi måste få folken i de franska kolonierna att inse att vår kamp mot de reaktionära franska kolonialisterna i viss utsträckning också är en kamp för dem. Därför bör de utnyttja den situation, som de franska kolonialisterna i Vietnam försatts i, till att själva resa sig och återvinna oberoende.

Vi måste göra de progressiva krafterna över hela världen medvetna om att våra offer och ansträngningar också gagnar världsfreden och demokratin. I kampen för fred och demokrati kan denna opinion inte stå likgiltig inför vår kamp eller enbart stödja Vietnam i ord när det är handling som behövs. De måste anklaga de franska kolonialisterna inför världsoptionens domstol, döma dem och tvinga dem att upphöra med sitt rövarkrig i Indokina, ett krig som helt strider mot FN-deklarationens ideal. Dessutom bör de hjälpa de indokinesiska

folken både materiellt och moraliskt för att därmed än snabbare krossa de reaktionära franska kolonialisterna, som är svurna fiender till fred och demokrati.

Försvarskrigets uppgifter på det politiska området är utomordentligt svåra. För att lyckas måste vi för det första befästa den demokratiska republikanska staten, stärka försvarskrigets resurser, och **ena alla militära, administrativa och folkliga organisationer i hela landet**. Alla patriotiska organisationer måste utvecklas och motståndsrörelsen konsolideras; militära frågor måste underordnas politiskt ledarskap. För det andra måste alla **förrädare, opportunist, ynkryggar, byråkrater, militarister och splittrare** kastas ut ur motståndsrörelsen, **förrädare måste straffas, orsakerna till splittring och tvedräkt inom folket måste elimineras och basområden ytterligare konsolideras**. Följande mål måste vi ständigt ha för ögonen:

- Ena hela folket.
- Isolera fienden.
- Säkerställa segern i försvarskriget.

VII. DEN EKONOMISKA KAMPEN

För att bekämpa fienden måste vi kunna äta oss mätta, vara friska och ha stor uthållighet. Därför måste vi fästa särskild vikt vid de ekonomiska problemen och folkets levnadsförhållanden.

Skall folket vara i stånd att beslutamt bekämpa fienden måste vi förbättra dess levnadsstandard. Är folket tårt av fattigdom och saknar tillräcklig politisk medvetenhet, kan det förledas av fienden.

Inte heller fienden inskränker sig till de militära och politiska områdena utan bekämpar oss också på det ekonomiska. De försätter oss i blockad, plundrar oss och saboterar vår livsmedelsförsörjning. Vi måste också bekämpa dem på det ekonomiska området. En ekonomisk plan för det långvariga försvarskriget måste göras upp. Försvarskrigets ekonomi måste byggas upp så att vi gradvis kan försvaga fiendens.

Mao Tse-Tung, Kinas revolutionäre ledare, har sagt: »Att bortse från ekonomin och bara tala om revolution är att begå självmord utan att kröka ett hår på fienden.» (Mao Tse-Tung: Om ekonomiska och finansiella problem.)

Vår kamp på det ekonomiska området är av två slag: passiv och aktiv. Den passiva kampen innebär sabotage mot fiendens ekonomi, och den aktiva innebär uppbyggnad av vår egen.

Hur kan fiendens ekonomi saboteras i vårt land? Det finns många sätt: Spränga hans maskiner, magasin och kommunikations- och transportleder för att hindra honom från att i fred åtnjuta det välstånd som han skaffat sig genom exploatering av folket; att motarbeta hans plundringspolitik, och således inte tillåta honom »att använda krig för att kunna bedriva krig». (Denna manöver är inte speciell för de japanska fascisterna, utan alla angräparas vanliga praxis.) Vi bör tillämpa den brända jordens taktik så att det för fienden, varhelst han

kommer, inte finns något att plundra. Ju mer fienden utvidgar fronten desto större fara för hans livsmedelsförråd, och desto större börda blir kriget för honom.

Om vi aldrig viker en tum från folkets sida, beväpnar hela nationen och behärskar landsbygden, då kan vi inte bara kontrollera fiendens försök att förstöra vår ekonomi utan också sabotera hans. Samtidigt bygger vi upp vår egen.

Uppbygget av vår egen ekonomi måste vägledas av följande principer:

1. Det nationella återuppbyggandet måste genomföras samtidigt med försvarskriget.

2. Självförsörjning måste säkerställas på alla områden.

Vad gäller första principen måste vi hålla i minnet, att vi får inte vänta tills seger vunnits innan vi börjar återuppbygga landet. Vi måste bygga upp det under försvarskrigets lopp för att kunna genomföra kriget. För närvarande är vår ekonomi till formen en krigsekonomi, men till innehållet ny-demokratisk. Det betyder å ena sidan att folkets ekonomiska liv måste underordnas försvarskrigets villkor, all ekonomisk aktivitet måste syfta till att garantera förråd till fronten och förse hela folket med alla varor som är nödvändiga för ett långvarigt försvarskrig (krigsekonomi). Å andra sidan måste individernas, kooperativens och statens ekonomi utvecklas. Vi måste skickligt använda den kooperativa formen som en länk mellan individuell och statlig ekonomi. Vi måste förbättra folkets levnadsstandard för att möjliggöra för dem att entusiastiskt delta i uppbygget av ekonomin och förse armén och våra landsmän med förnödenheter (det ny-demokratiska innehållet i ekonomin.)

Vad skall vi fästa särskilt stor vikt vid?

Arbetet att utveckla jordbruket måste

uppta oss mest eftersom vårt land i huvudsak lever på jordbruk. Nästan alla folkets behov täcks av jordbruket. Därefter kommer hantverket. Vi måste stimulera hantverk och småindustri så vi kan producera varor, som kan ersätta industriprodukter. Handeln är det tredje viktiga området. Vi måste utveckla småhandeln samt organisera och noggrant kontrollera utrikeshandeln. Samtidigt måste vi se till att Kooperationen axlar en viktig del av uppgifterna, som har med distributionen och konsumtionen att göra. För oss kommer industrin endast på 4:e plats fastän den spelar en utomordentligt viktig roll i krig i modern tid. Vi måste fästa särskild uppmärksamhet på vapen- och råvaruindustrin.

Boskapsskötsel och transportväsende måste utvecklas parallellt med jordbruket och hantverket. Då kriget utvidgas varje dag blir vägar och broar dagligen förstörda: om vi inte upprättar ett transportsystem avpassat till den nya situationen kommer produktion och distribution att åsamkas svåra bakslag.

Vad gäller den andra principen, självförsörjningen, skall vi ha klart för oss, att vårt land är ett jordbruksland, och att även om vi förlorar alla städer och utsätts för fiendens blockad, måste vi kunna tillförsäkra oss det vi behöver. (Detta betyder inte att fienden fritt tillåts att ockupera alla städer eller fullständigt avskära oss.) Vårt land är rikt på råmaterial, arbetskraft och folkets kampanj är hög. Vi kan sålunda bygga upp en självförsörjningsekonomi enligt följande:

Höja produktionskapaciteten. — Vi måste förbättra produktionsteknik och -metod och skära ner antalet arbetslösa. Med vissa undantag bör soldater, studenter och tjänstemän delta i produktionen i viss utsträckning.

Produktion efter krigets behov. — Under försvarskriget producerar vi vad som är nödvändigt, inte lyxvaror. Vi producerar exempelvis ris, tyg, vapen,

ammunition, medicin, papper, bläck etc, men inte parfym och tvål.

Planenligt uppbygge av den statliga och kooperativa ekonomin. Under nuvarande förhållanden kan vi inte ha en fullständigt planerad ekonomi. Dock måste alla branscher inom tillverkningsindustri och distribution reorganiseras och ges ett enhetligt ledarskap, vilket inte utesluter individuella initiativ. Men de statliga företagen och alla kooperativen producerar enligt en plan.

För att uppnå goda resultat i försvarskrigets ekonomi måste vi fastställa en ekonomisk politik. Enligt vår mening bör denna politik uppfylla följande krav:

1. Produktionsökning. Vi bör starta en rörelse för patriotisk tävlan för att öka produktionen, stimulera arbetslusten och mobilisera all arbetskraft, materiella och finansiella resurser. Med undantag för några speciella områden måste milisen verka i närheten av fälten. (När fienden anfaller måste vi strida, när han fördrivits brukar vi fälten.) Syftet med att höja produktionen under försvarskriget kan sammanfattas i 3 punkter: **tillräckligt med mat, fullgoda kläder och styrka att kämpa.** Arbetsutbyte och Kooperation måste stimuleras och utvecklas. Vi måste flytta flyktningar, särskilt den skolade arbetskraften, från krigshärjade regioner till relativt säkra områden, där det finns brukbar jord men brist på arbetskraft och där man kan få till stånd jordbruk med hög avkastning. På dessa jordbruk måste särskild vikt fästas vid produktion av ris, salt, medicin, dragdjur och jordbruksredskap.

2. — Öka inkomsterna, skära ner utgifterna, iakttä sparsamhet. En krigsbudget måste förberedas. Budgetens två huvudsakliga inkomstkällor är olika skatter och inkomsterna från statens företag. Skatterna måste upptas enligt demokratiska principer: de rika betalar mer, de fattiga mindre och de allra fattigaste befrias från skatt. För att få budgeten att gå ihop måste vi öka inkomsterna och skära ner utgifterna.

En återhållsam politik måste tillämpas. Alla statliga organ, militära departement, alla organisationer och folket måste begränsa sina utgifter. Antalet statligt anställda måste reduceras. Efter behov måste vi kunna klara av ökade utgifter; men vi måste hushålla förnuftigt och ha en ytterst exakt finansplan.

3. — Gradvis lätta folkets bördor.

Skatter, avgifter o.s.v. måste gradvis skäras ner för att lätta folkets bördor. Samtidigt måste vi bit för bit genomföra en jordpolitik med målsättning att förbättra böndernas livsvillkor, eftersom bönderna är försvarskrigets största mänskliga och materiella reserv.

4. — Uppmuntran, belöning och tillrättavisning. Även om våra planer är aldrig så riktiga och vi inte kan mobilisera och uppmuntra människor att fullfölja dem, kan de säkerligen inte förverkliga våra planer. Inom varje område finns det folk som arbetar bra, och sådana som arbetar mindre bra. Att förbise betydelsen av belöningar och tillrättavisningar skulle vara fel. Det är därför vi bör organisera tävlan inom jordbruket och hantverket, dela ut medaljer till särskilt förtjänta arbetare, duktiga uppfinnare och alla de, som visar vilja att kämpa. Samtidigt bör vi strängt straffa dem, som stjäla allmän egendom, spekulerar, smugglar och saboterar, konfiskera förrädares egendom och använda denna att förbättra folkets liv.

5. — Att konsolidera valutan och stabilisera priserna. Vi måste upprätthålla värdet av vår valuta, undvika inflation

och använda vietnamesisk valuta i produktionen. (Vi skall byta våra egna produkter och varor med de för oss nödvändiga utländska produkter, som vi själva ännu inte kan framställa.) Regeringen måste garantera tillgången på stapelvaror, som ris, salt, tyg etc, till alla regeringsorgan, trupperna och folket med målsättningen att hålla stabila priser.

För att kunna förverkliga denna politik måste vi bekämpa felaktiga idéer i ekonomiska frågor och den dogmatiska inställningen att helt avskaffa skatter. Detta var ett vanligt fel efter Augustiresningen. Vi måste också bekämpa försöken att utplundra folket på penningtillgångar och att avtvinga dem alltför tunga penningbidrag. Vi måste bekämpa lättsinnig arbetsstil, som visar sig i att man »klår där det kliar» och »lagar röret bara där det läcker», eller gör upp storslagna planer och omfattande program utan att kunna förverkliga dem. Vi måste bekämpa tendensen till passivitet, som den tar sig uttryck hos dem, som inte tänker på att utveckla ekonomin och ytterligare utvinna våra rikedomar, utan bara tänker på att spara. Vi måste också motsätta oss slöseri, oordning, korruption och förfall och tillbakavisa »vänster»avvikelsen i den ekonomiska politiken, som bara framhäver »kollektivisering av jorden», uppbygget av tung industri och underskattar jordbruket och hantverket. Denna avvikelse orsakar förvirring, tidspillan och onödigt arbete då den konstruerar luftslott, som under nuvarande förhållanden inte kan förverkligas.

VIII. DEN KULTURELLA KAMPEN

Kampen inom de militära, politiska och ekonomiska områdena räcker inte för att lösa de uppgifter försvarskriget ställer. Vi måste också initiera och fullfölja kampen på det kulturella området. Kulturen är också den ett slagfält för folket. Försvarskriget ställer följande uppgifter på kulturens område:

1. Bekämpa och utplåna de franska kolonialisternas reaktionära kultur, som dessa infört för att stärka sitt herravälde.

2. Bygga upp en ny-demokratisk kultur i Vietnam.

Hur skall då de franska kolonialisternas reaktionära kultur utplånas? (Vi får inte glömma att hålla isär denna kultur och det franska folkets äkta och progressiva kultur.)

Naturligtvis kommer folkets försvarskrig att fördriva denna reaktionära kulturens skadliga inflytande. Redan nu är den franska kolonialtidens krypande, slaviska och fjäskande människoideal på väg att utplånas. De moraliska och intellektuella fjättrarna som bundit folket håller på att slås sönder. Men vi måste förstå att kolonialismens kultur fortfarande är förhärskande i tankesätt och vanor bland kadreerna och folket. De franska kolonialisterna kommer att försöka bedra folket så länge de finns kvar i landet. Varje dag inympas gift genom propagandaskrifter, böcker, tidningar, tidskrifter, tal och radioprogram i så hög grad, att det fortfarande finns folk som tror att fienden har goda avsikter. Det finns de som tvivlar på vår slutgiltiga seger eller till och med tror att fiendens »mission» är att bekämpa oss för att återupprätta fred och ordning och att sprida civilisationen till vårt folk. Dessa myter, maskerade som »kultur», backas upp av terrormetoder och korruption och har varit till fördel för fienden särskilt inom ockuperade områden.

Detta är mycket farligt! Vi måste bestämt bekämpa det!

Alla konstnärer och författare, lärare och intellektuella måste delta i kampen, upprätta en kulturell front och angripa fiendens kulturella fästen.

I de befriade områdena arbetar för närvarande våra ingenjörer tillsammans med arbetarna på att i första hand framställa vapen, bygga verkstäder och industrier för att producera det som är nödvändigt för armén och folket. Läkare, sjukskötare och medicinstuderanden tar hand om sårade soldater och massornas hälsa. En del arkitekter deltar i uppbygget av försvarsanläggningar, kontorsbyggnader och inkvarteringar för evakuerade. Det är deras bidrag till försvarskriget.

Lärarna arbetar för att avskaffa alfabetismen och utbilda kadreerna för det långvariga kriget. Musikerna komponerar strids- och kampsånger. Författarna skriver dikter, som stärker patriotismen och hatet mot fienden. Ett stort antal konstnärer utför ett idogt propagandaarbete. Kan man då inte tala om att de deltar i försvarskriget?

Politiker, journalister och författare stimulerar armén och folket att eniga gå till kamp, belyser för- och nackdelar med olika politiska linjer. Skulle detta vara mindre viktigt än att strida vid fronten med vapen i hand?

Men det räcker inte. Ytterligare ansträngningar måste göras. Fortfarande finns många brister i det kulturella arbetet. Alla kulturella resurser, som står till vårt förfogande, alla talangfulla författare, vetenskapsmän och konstnärer har ännu inte helt dragits med. Åtskilliga kulturarbetare önskar att tjäna försvarskriget men vet inte hur; men det finns också de, som fortfarande är likgiltiga. De kulturarbetare, som djärvt deltar i försvarskriget och tjänar armén och förönar sig med folket, har gjort större eller mindre framsteg. Men vi har en känsla av

att de saknar en klar linje och strategi för arbetet.

Fienden förtrycker vårt fosterland. Hela nationen kämpar som hjältar. För närvarande måste kulturarbetet koncentreras kring parollen: »Kärlek till fosterlandet och hat mot fienden».

Alla kulturarbetare måste belysa folkets hjältemod och väcka största möjliga hat inom armén och bland folket mot fienden så att de än ivrigare går framåt i kampen och hellre offerar livet än kapitulera. Deras arbete måste syfta till att sammansvetsa vårt folk till stöd för regeringen och skapa fast tillförsikt till det nationella försvarskrigets seger så att folket inte tappar modet när det möts av svårigheter och motgångar. Deras arbete måste syfta till att slå ner modet på fiendetrupperna och förmå dem att gå över på vår sida, till den rätta sidan.

En mängd åtgärder måste vidtas för att uppnå detta. Våra kulturarbetare måste flitigt bruka de enklaste metoder för att få ett beredvilligt gensvar från massorna, t.ex. tidningar (särskilt vägg-tidningar), flygblad, affischer, sketcher, bilder, danser etc. Vi får inte dra oss för att använda sådana propagandaformer, som bygger på den traditionella kulturen och är kända av de breda massorna, t.ex. folkvisor som »Trong quan», »Quan ho», »Hat dam» och »Hat boi» bör utnyttjas flitigt förutsatt att de ges ett innehåll utifrån den nya konstuppfattningen.

Att använda kulturen i försvarskrigets tjänst på detta sätt är att bygga upp en ny kultur för vårt land.

Enligt vår mening måste denna kultur grunda sig på följande principer:

- a) – Den måste vara nationell.
- b) – Den måste vara vetenskaplig.
- c) – Den måste vara folklig.

Den konst som motsätter sig dessa principer måste vi göra oss av med.

Kriget är delvis till gagn i denna malsättning. Faktiskt har kriget medfört ett väldigt uppsving. Stora händelser äger rum: många städer förstörs, stadsbor evakueras till landsbygden. Städer-na, som tidigare var centra för kulturen,

ockuperas nu av fienden och förvandlas till centra för angriparnas dekadenta, reaktionära rikemanskultur. Landsbygden däremot, som förr var efterbliven, förvandlas nu till civilisationens och framåtskridandets centrum. Kultur var förr enbart ett nöje för en handfull rika i städerna; nu har den på kort tid kommit närmare de breda massorna. För att tjäna fosterlandet och folket måste kulturarbetarna skapa en konst, som är enkel och anpassad till folkets nivå, eftersom många inte är läskunniga eller har mycket ringa utbildning. (Vår konst måste vara folklig.)

b: I detta krig kan inte gamla vanor, byråkrati och formalism, som inte passar det nya livet, tillåtas existera som förr. Allt vi gör måste grunda sig på verkligheten och utföras snabbt och väl. Det som inte är vetenskapligt tenderar att försvinna. (Vår konst måste vara vetenskaplig.)

a: Försvarskriget tändar vårt hat mot allt som är anti-patriotiskt, allt som »apar efter» kolonialisterna. Vi bör hjälpa kulturarbetarna att komma över och korrigera sådana »sjukdomar» som den franska och kinesiska »bastard-kulturen». (Vår kultur måste vara nationell.)

Bra tillfällen ges. Försvarskrigets förutsättningar är gynnsamma för uppbygget av en ny kultur. Det krävs bara att de vietnamesiska kulturarbetarna djärvt reser sig och begagnar sig av tillfället att skapa en vietnamesisk kultur på basis av ny-demokrati. De praktiska uppgifterna är följande:

a) – Att använda konst och litteratur i propagandan och att mobilisera folket i försvarskriget.

b) – Att bekämpa analfabetismen.

c) – Att bygga upp ett nytt liv.

d) – Att popularisera nyttan av hygien bland folket.

e) – Att utplåna alla resterna av den förslavande koloniala kulturen.

f) – Att utveckla en kultur, som har en nationell, vetenskaplig och folklig karaktär.

För att gå framåt måste kulturarbe-

tarna tillämpa en sträng självkritik och göra sig av med tendenserna att överskatta sig själva, att se ner på massorna och därmed avskilja sig från arbetarna och bönderna. De måste göra sig kvitt tendenserna till självgodhet, vacklan och opportunist.

I förhållandet mellan den traditionella kulturen och den utländska bör vi varken systematiskt förkasta eller blint

imitera den senare. I stället skall vi anlägga en kritisk inställning och använda det som är bra i andra kulturer och förkasta det som är dåligt. De, som inte håller jämna steg med utvecklingen i detta stora krig och inte anpassar sig till det snabbt förändrade läget, kommer obönhörligt att hamna på efterkälken. Detta bör våra kulturarbetare noga beakta.

IX. KRIGETS KÄNNETECKEN

Hittills har vi behandlat fyra aspekter av kriget mot fransmännen, den militära, politiska, ekonomiska och kulturella. I ljuset av den militära situationen i Vietnam under de sista månaderna kan det vara lämpligt att nu ta upp krigets kännetecken.

Spjutspetskrig¹⁾ – Vårt försvarskrig är ett folkkrig: reguljär armé, milis och gerillastyrkor samarbetar och strider gemensamt. De reguljära styrkorna riktar frontattacker mot fienden, och milisen och gerillan angriper bakifrån och fångar på så sätt in fienden mellan två eldar. Ibland tvingas den reguljära armén att dra sig tillbaka för att hålla styrkorna intakta, men då övergår milisen och delar av den reguljära armén till gerilla och gömmer sig bakom fiendens linjer för att där gå till attack. Eller också angriper relativt stora reguljära styrkor snabbt i skydd av mörkret, tränger djupt in i de områden som behärras av fienden, och riktar blixttattacker mot baser som fienden tror är helt säkra. Efter fullgjort uppdrag drar de sig tillbaka enligt en uppgjord plan och omintetgör fiendens försök att omringa och förinta dem. Slående exempel på detta är de angrepp, som våra trupper riktade mot Hadong (20 mars och 13 april 1947), mot Haiphong (22 mars 1947) och nyligen mot det vietnamesiska universitetets studenthotell (20 april 1947), attacker som ägde rum långt efter det att vi dragit oss tillbaka från dessa städer.

Fienden använder motoriserade enheter för att bryta igenom våra linjer på flera ställen, och för att omringa våra ställningar på ett stort område. Detta för

att försöka inringa och förinta våra trupper, förstöra våra baser, plundra vår egendom och utså förvirring bland oss. Ibland skickar han fallskärmstrupper och marinsoldater till städer och baser i de befriade områden, som ligger långt från själva stridsskådeplatsen, med förhoppningen att ockupera dessa platser, skära av kommunikations- och försörjningsleder, eller öppna en front i ryggen på oss. Fiendens fallskärmsraid mot Hoabinh den 5 april 1947 är ett tänkvärt exempel i detta sammanhang.

Alltså angriper fienden bakom våra linjer och vi riktar attacker bakom hans. Detta krig kan liknas vid två kammar vars tänder griper in i varandra.

Störningskrigg. – I många delaregioner bekämpar fienden oss, inte bara militärt, utan också genom att undergräva ekonomin. De plundrar risförråden, förstör skördarna i hopp om att tvinga folket att kapitulera på grund av utarmning. I vissa små regioner, som ligger mellan bergen och havet (som Binh Tri Thien-zonen och den sydligaste delen av centrala Vietnam), angriper fienden från två håll, styckar sedan regionen i delar och genomför därefter rensningsaktioner.

Erfarenheten har lärt oss, att om vi vill undvika att trupperna i dessa regioner skingras och rakar i upplösning, måste de snabbt göra sig av med sina uniformer, blanda sig med folket, fördela en del av vapnen till folket, organisera milis, beväpna hela folket och använda alla medel att bekämpa fienden. De bör koncentrera sig till landsbygden och bekämpa fienden för att få möjlighet att överleva. Armén och folket måste förenas till en fast enhet och rikta dödliga slag mot de franska styrkorna vid varje tidpunkt och överallt.

Sålunda har kriget karaktären av komplicerad och våldsam sammanblandning.

Krig utan front. – Resultatet av detta

¹⁾ Den engelska utgåvan har termen »tooth-comb war». Den svenska översättningens »spjutspetskrig» är inte helt lyckad, men säger dock en del om begreppet vars hela innebörd förklaras i texten. (Övers. anm.)

ovan beskrivna krig är ett krig utan stridsfronter mellan oss och fienden eller ett krig där stridsfronterna inte klart är urskiljbara. Kampen ändrar ständigt utseende. Vår armé och milis bekämpar överallt fienden, ibland i basområdena, ibland i hans mitt. Ibland, när fienden rycker fram till våra områden, slår våra styrkor mot honom bakifrån och från sidorna hellre än att rikta frontal-attacker och ger honom på så sätt inget andrum.

Fronterna är ganska vitt utsträckta; men till och med helt nära Hanoi, Haiphong, Saigon och Cholon angriper våra trupper fiendens posteringar. Eftersom vi dag för dag beväpnar hela folket och startar gerillarörelser, måste fienden överallt kämpa för att överhuvud taget kunna avancera. Trupperna och gerillan öppnar en front varhelst de träffar på fienden. Inte bara i de områden, som kontrolleras av oss, utan till och med i områden som ockuperas av fienden, är det omöjligt för honom att upprätthålla sitt herravälde.

Varje gerillaenhet eller -kärna i de av fienden behärskade områdena har vid en given tid sin egen front och sitt eget basområde. Dessa enheters läge, fronter och basområde förändras ständigt.

Ett krig utan fasta basområden och utan några klara frontlinjer är ett annat kännetecken i kriget mot de franska kolonialisterna.

Inringningskrig. — Eftersom fienden disponerar sjöstridskrafter har han kontroll över territorialvattnen och kustområdena. Han ockuperar ett antal städer nära våra gränser. Vi är därför inringade av honom. Men när fullt krig bröt ut, och fienden ämnade angripa oss med de styrkor, som redan stationerats inom landet, omringade vi genast de städer där trupperna var förlagda liksom alla övriga ställningar. Under de första två månaderna uppvisade slaget vid Hanoi en ovanlig ömsesidig inringning, dels av fiendestyrkorna, dels av våra styrkor. Fienden inringade oss i centrum och vi inringade honom i förstäderna.

Fienden strävar att ockupera många städer och större kommunikationsleder för att upprätta inringningssystem. Men så fort han bryter sig igenom vår inringning runt städerna och tränger in på landsbygden eller sänder fallskärms-trupper i de befriade områdena, så inringas hans styrkor omedelbart av oss.

Våra gerillabaser i de ockuperade delarna av landet kan tyckas vara enbart enklaver omringade av fienden. Men tillsammans med de stora befriade områdena bildar de ett väldigt nät som i sin tur inringar fienden.

Fienden söker vinna stöd ute i världen av de imperialistiska krafterna (d'Argen-lieu vädjar till briter och amerikaner om hjälp för att bekämpa »de vietnamesiska kommunisterna»). Tillsammans med de demokratiska, framstegsvänliga och fredliga krafterna världen över, de förtryckta folken i Asien och Afrika (främst Khmerfolket och det laotiska folket), det franska folket och alla folken i de franska kolonierna, som kämpar för nationell befrielse, inringar vi de franska kolonialisterna. Fienden är inringad i vårt land, i Frankrike, i den franska unionen och i världen. Vi kan se att han är inringad många gånger om. I denna ömsesidiga inringning kommer de, som åtnjuter stöd och sympati av de övriga indokinesiska folken och världens folk, att avgå med segern.

Den brända jordens taktik. — Det som är fördelaktigt för fienden men skadligt för oss måste brännas eller förstöras om vi själva inte kan lägga beslag på det (och dra nytta av det). Det är kärnan i den brända jordens taktik. Denna taktik är inte en vietnamesisk uppfinning, men den omfattning vi tillämpat den har förvånat många. Det finns utlänningar som anser det vara rena galenskapen att av egen vilja och med egna händer rasera städer och sätta eld på, inte bara fiendens kvarter, och lagerutrymmen, utan också de egna husen. Nej, det vietnamesiska folket är inte gale. Om det är så att vi tillämpat den brända jordens taktik i en omfattning som hittills är

okänd i fältkrigets historia, så är det för att vi har våra skäl:

a) Med avseende på vapen och utrustning är det vietnamesiska folket underlägset fienden; dessutom är Vietnam ett jämförelsevis litet land. Därför måste vi förstöra broar och vägar för att kunna ha fienden under kontroll och försvåra hans framryckning med motoriserade trupper.

b) Med sin oövervinnerliga kampanda kan det vietnamesiska folket göra stora offer, förutsatt att de orsakar fienden svårigheter och för honom närmare nederlaget. Vi inser klart, att sabotage är lika viktigt som striden vid fronten. Sabotage är en kampmetod för ett folk beväpnat med enkla vapen mot angripare, som är bättre förberedda på konventionellt krig och som har en högre utvecklad teknik.

Utöver dessa faktorer medför den brända jordens taktik andra fördelar. Till exempel orsakar den fienden missmod och förtvivlan, ty varje gång han avser att ockupera en stad, finner han att endast högar av sten och aska lämnats kvar åt honom. Det visar folkets beslutsamhet att genomföra försvarskriget till slutet och att försvara friheten.

Ju mer de franska inkräktarna och vietnamesiska förrädare förbannar den brända jordens taktik desto klarare framstår det att denna taktik är dem till

stor skada, eftersom den slår dem på deras ömmaste punkt, deras rovgirighet. I sin propaganda tjuvar de att vårt överkommando tillämpar denna taktik för att »upprätta kommunismen och utplåna skillnaden mellan fattig och rik». Vilken gemen lögn! Folket i vårt land vet mycket väl att när de sista reaktionära kolonialisterna fördrivits från Vietnam, så kommer nya städer och byggnader att resa sig på det oberoende Vietnams jord tack vare våra naturrikedomar, folkets skaparanda och regeringens riktiga ledning. Och för närvarande plundrar de franska inkräktarna människor antingen de är rika eller fattiga. Är det inte i själva verket de, som »utplånar skillnaden mellan rika och fattiga»?

I Vietnam är det försvarskrigets förutsättningar, styrkeförhållandet mellan oss och fienden samt nivån på vapenutrustningen och moralen, som bestämmer den brända jordens taktik. Försvarskrig medelst den brända jordens taktik är ett annat kännetecken i kriget mot de franska kolonialisterna.

För att sammanfatta: vårt försvarskrig är ett ytterst grymt och nedbrytande krig. Fienden är rovlysten och vi är orädda. De båda sidorna är inbegripna i en strid på liv och död, fast beslutna att vinna. Detta förklarar varför kriget mot fransmännen har vissa utpräglade kännetecken.

X. DET LÅNGVARIGA KRIGETS TRE STADIER

I kapitel V behandlades orsakerna till varför vi måste föra ett långvarigt krig, varför vi måste förlänga kampen för att kunna segra. Det långvariga kriget genomgår tre stadier:

1. Tillbakahållande
2. Jämvikt
3. Allmän motoffensiv

Vi kan här inte beskriva alla steg i försvarskrigets utveckling i detalj, utan endast skissera de allmänna linjerna.

a) **Tillbakahållandet.**— Eftersom fienden till en början är starkare än vi, är hans strategi offensiv och vår defensiv. Han ockuperar en mängd städer och viktiga kommunikationsleder, kustregioner och vissa områden i Mekongdeltat. Efter häftiga strider och inringningsmanövrer i dessa områden tvingas vi dra tillbaka våra väpnade styrkor för att trygga deras säkerhet. Under särskilt gynnsamma omständigheter kan vi locka fienden in i våra basområden och där angripa honom.

Men det är inte alltid som vi drar oss tillbaka, och tillåter fienden fritt utvidga sin säkerhetszon runt de städer, som tillfälligt är under hans kontroll, eller låter honom konsolidera kommunikations- och förrådslinjer mellan ockuperade städer.

Vår strategi är defensiv, men vår taktik och huvudprincip i militära operationer är att ständigt anfalla. I landsomfattning sett är det fråga om tillbakadragande till stridsfärdiga ställningar, men lokalt fortsätter vi angripa genom plötsliga attacker mot fiendeställningar i hjärtat av de ockuperade zonerna (t.ex. angreppet mot Gialam-flygfältet den 16 januari 1947, slagen vid Hadong och Haiphong i mars och april 1947 etc.).

Under denna period är fiendens militära syfte att kontrollera de stora städerna, de viktigaste kommunikationslederna, kustregionen, gränsen och Mekongdeltat, att stycka upp landet i

små bitar, att förhindra vår förnödenhetstransport i hopp att kunna utplåna våra reguljära styrkor samt att förstöra våra baser, industrier och lager. På det politiska området framställer fienden bedräglig propaganda och anklagar oss för att bryta mot överenskommelser och att ha angripit först. Detta för att rättfärdiga sina aggressiva handlingar inför det franska folket och folken ute i världen. Samtidigt söker han utså splittning mellan Viet Minh och folket, förleda evakuerade att söka sig till de ockuperade områdena och upprätta en marionettregim.

För att uppnå dessa politiska och militära syften mobiliserar fienden sina luft-, land- och sjöstridskrafter, inklusive motoriserat infanteri, och tillämpar ställningskrigets och det rörliga krigets taktik. Han riktar blixttackler, företar omringnings- och kniptångsmanövrer mot våra ställningar och landsätter trupper från luften eller från havet. (Slagen vid Haiphong och Haiduong i december 1946, vid Thuathien och Quangtri i februari 1947, vid Hadong i mars 1947 o.s.v.) Samtidigt köper fienden vietnamesiska förrädare och banditer, förleder katoliker, Hoa Hao- och Cao Dai-anhängarna och mutar nationella minoritetsfolk. -

Våra styrkor är fortfarande numerärt små, bristfälligt utrustade och ovana vid krig, men de har hög moral och stöd från folket. Dessutom har de vetat att från början tillämpa en flexibel taktik. Det är därför som de både kan upprätthålla sin egen styrka och uttrötta fiendens, skada deras prestige och därigenom göra så att fiendens planer delvis misslyckas. Samtidigt mobiliserar vi folket till resning och aktivt deltagande i försvarskriget. Vi söker befästa enheten inom våra egna led, avslöja fienden och vinna sympati och stöd från det franska folket och folken i övriga delar av

världen genom att visa dem vår vilja till fred och de omständigheter som tvingar oss att ta till vapen för vårt eget försvar.

Vår taktik under detta stadium är denna: först tillämpar vi ställningskrig i städerna, försvarar varje hus, varje gata, varje kvarter (som i slagen vid Hanoi, Namdinh och Hue). Sedan drar vi oss tillbaka till förstäderna och använder ställningskrigstaktiken till att tidvis stänga in fienden i städerna (slaget vid Hanoi etc.). Samtidigt tränger små gerillalaenheter in i städerna. Gerillakriget gynnar och understöder ställningskriget.

Från de stora städerna utvidgar fienden gradvis sina attacker och ockuperar fler städer och kommunikationsleder. Allteftersom denna process fortgår kommer ställningskriget att lämna plats för gerillakrig och rörlig krigföring. Men fortfarande är det nödvändigt att hindra fiendens framryckning. Men om vi bara litar till ställningskrig kommer fienden att använda rörlig krigföring, inringa våra ställningar och åsamka oss svåra förluster. Under tillbakahållandets etapp spelar allmänt sett rörlig krigföring större roll än gerillakrig. Men mot slutet av detta stadium, när de fiendeockuperade områdena är i tillväxt och gerillarörelsen och milisen utvecklats, kommer gerillakriget efterhand att få största betydelsen.

b) Jämvikt. — Gradvis blir fiendens och våra styrkor jämsladda; hans strategi blir då defensiv medan vår syftar till allmän motoffensiv. Generellt sett är fienden inte längre stark nog att avancera. I ett givet ögonblick måste hans framryckning upphöra eller också tar han några steg framåt och återgår sedan till de tidigare positionerna. Vi däremot behöver i allmänhet inte retirera, men vi

1) Författaren syftar på en vietnamesisk fabel: en stork fångar ett ostron, men denne griper tag om storkens näbb och håller fast den hårt. Denna maktkamp pågår tills en fiskare dyker upp och fångar bägge två.

2) Fransmännens namn på Vietnams tre delar: norra, centrala och södra.

har ännu inte tillräcklig styrka att återta förlorade områden (fastän vi kan återta vissa ställningar). De båda sidorna tycks hålla varandra i samma position. Men fiendens styrkor och våra ägnar sig inte åt att helt enkelt betrakta varandra som storken och ostronet.¹⁾ Vi fortsätter att genomföra mindre attacker mot fiendens zoner. Resultaten av många små attacker är likvärdigt med resultatet av en stor strid. Fienden å sin sida förblir inte ständigt på defensiven och lämnar oss inte heller i fred. Tvärtom fortsätter han att göra raidar i de ockuperade zonerna och rikta spjutspetsanfall djupt in i de befriade områdena.

Fiendens militära syften under detta stadium är att befästa sina ställningar och kommunikationsleder och att använda relativt stora styrkor i terroristraidar i hopp att »återställa ordningen» i de ockuperade områdena. Han försöker att förstöra våra gerillabaser där, avskära oss och stycka upp de befriade områdena i småbitar och på så sätt ödelägga dem. De skickar sina agenter in i våra områden för att spionera på truppförläggningar, förråd, verkstäder, skolor etc, och sedan låter de bomber regna över dem eller skickar sina hejdukar att utföra sabotage mot dem. Fiendens politiska syfte är att upprätta en marionettregering för hela landet och Ky-regeringar,²⁾ och samtidigt befästa marionettmakten på lägre nivåer genom att installera »de äldstes råd» i byarna, allt för att splittra och lura folket och leda dem till underkastelse. Fienden litar till sin marionettadministration och sina väpnade styrkor för att undertrycka vår frihetsrörelse och för att plundra folket.

Genom sitt strupgrepp på marionettklicken hoppas fienden i fred kunna skörda frukterna av utplundringen.

Vår politiska och militära målsättning under denna etapp är att decimera fiendestyrkorna, utplåna dem bit för bit, utföra sabotage, stora motsidan och aldrig tillåta den att i fred driva affärer och plundra folket; att leda folket i den ekonomiska, politiska och militära kam-

pen för att garantera dem säkerhet till liv och egendom; att mobilisera folket till väpnad kamp mot marionettadministrationen, slå mot fiendens rensningsaktioner och förinta förrädare och banditer. För att upprätthålla folkets moral, särskilt i fiendens områden, måste vi i stor skala bedriva propaganda för den väpnade kampen. Vi måste anstränga oss att komma över trötthet, missmod, kompromisstänkande och defaitism, som kan uppstå i våra led. Vårt mål är också att stärka våra styrkor, framställa mer vapen, träna fler kadrer, reguljära trupper och gerillakämpar och utveckla och konsolidera vår organisation som förberedelse till övergången till den allmänna motoffensivens etapp.

Vår taktik under denna etapp är att tillämpa gerillakrig i största möjliga utsträckning i avsikt att hela tiden störa fienden, splittra och trötta ut hans styrkor. Dels måste en del av de reguljära styrkorna tillsammans med folket avsättas för organiserande av gerillaförband. Dels måste reguljära trupper koncentreras till »rörliga» ställen där fienden nödvändigtvis måste passera, till platser, som »vi kan anfälla under framryckningens gång eller behålla under reträtt» eller vid fiendens utposter, där vi kan slå isolerade fiendeposteringar genom att omringa och förinta en del av fiendens styrkor vid rätt tidpunkt. Vi riktar också plötsliga attacker mot städer där fiendestyrkorna inte är talrika. Dessutom eftersträvar vi att befria ett antal regioner om situationen medger det.

De reguljära trupperna, milisen och gerillan samordnar alltid sina attacker.

För att sammanfatta: Under jämviktsetappen är i allmänhet gerillakriget den mest utbredda taktiken och det rörliga kriget kommer i andra hand. Under en viss period är de dock bägge lika viktiga. Ställningskriget är till för att understödja gerilla- och det rörliga kriget. Mot slutet av etappen övergår en del av gerillan att tillämpa rörligt krig, som därigenom förstärks.

Denna andra etapp är ytterst krävande, komplicerad och relativt lång, men den är också en nyckel-etapp, ty här stärks vår ställning och den allmänna motoffensiven förbereds.

c) **Allmän motoffensiv.** – Under denna etapp har styrkebalansen förändrats till vår fördel, och vår strategi är därför allmän motoffensiv, fiendens därefter är defensiv och reträtt.

Två faktorer bestämmer vår strategi för den allmänna motoffensiven. För det första arméns och folkets ökade styrka, för det andra fiendens försvagning och hans truppers demoralisering. Fastän vår materiella styrka fortfarande är underlägsen fiendens, kan vi ändå gå till allmän motoffensiv beroende på de speciella förhållandena i Indokina, Frankrike, de franska kolonierna och världen i övrigt samt fiendens sjunkande moral.

Fiendens trupper är exempelvis, tack vare det långa kriget, uttröttade, missmodiga och plågade av hemlängtan. De franska resurserna är uttömda och, som ett resultat, försvåras underhållet av armén. De franska trupperna måste utstå umbäranden och det franska folket vill inte att kriget i Vietnam skall fortsätta längre. Anti-krigsrörelsen och motståndet mot reaktionärerna i Frankrike växer sig starkare och mäktigare. Folken i kolonierna reser sig aktivt mot de franska härskarna. Världsopinionen fördömer Frankrike, som därigenom isoleras diplomatiskt. Rörelsen för fred och demokrati vinner stora segrar över hela världen. Sådana faktorer har inte ett ringa inflytande på vår befrielsekamp och skapar många gynnsamma villkor för oss att påbörja den allmänna motoffensiven.

Fastän de materiella resurserna ännu inte är tillräckliga höjs kampandan i våra led ständigt. Armén och folket är mer enade och solidariteten stärks för var dag.

Under sådana subjektiva och objektiva betingelser kan den allmänna motoffensiven bli framgångsrik.

Under denna etapp överger fienden

många ställningar och förskansar sig i de stora städerna. Han kommer förmodligen att föreslå »förhandlingar» för att vinna tid, en förhållningstaktik i väntan på ett mer direkt och aktivt stöd från världsreaktionen. Vår målsättning däremot är att resa hela folket till en motoffensiv på alla fronter, att fullständigt besegra fienden och att uppnå verkligt oberoende och återförening.

Taktiskt kännetecknas denna etapp av att den rörliga krigsföringen, understödd av gerillakrigföring, spelar den största rollen. Gerillakriget förändras snabbt till rörlig krigföring på bred front (många gerillagrupper förs samman till enheter jämförbara med de reguljära trupperna och tillämpar rörlig krigföring). Rörlig krigföring övergår i sin tur till ställningskrig (slag för att befria städer och militära baser äger hela tiden rum). Slutligen övergår, efter ett antal slag, rörligt krig till ställningskrig, som spelar den mest framträdande rollen under den sista, avgörande fasen.

Våra trupper dras samman snabbt och riktar planerade blixttackor mot städerna och fiendeställningarna för att inringa och förinta dem. Kort sagt kastar vi in all vår styrka över hela landet i slaget att krossa fienden fullständigt och ta över hela territoriet! Fiendens förtryckarmaskineri, som tillfälligt upprättats i landet, slås i bitar av armén och folket. Och underst i skräphögen ligger kvarlevorna av de ruttna marionettförrädarna. Denna tredje etapp är relativt sett den kortaste men också den mest ärorika.

Det långvariga försvarskriget kan sägas genomgå följande stadier:

a) Strategi: defensiv, taktik: attack.
b) Strategi: ihärdigt motstånd (som förberedelse till motoffensiv), taktik: attack.

c) Strategi och taktik: motoffensiv.
Detta är vårt utdragna försvarskrigs tre stadier. I vilket befinner vi oss nu? Ser vi till läget i hela landet befinner vi oss i första stadiet. Men särskilt i söder, där försvarskriget pågått under lång tid, kommer snart övergången till det andra stadiet. I själva verket finns inga klart urskiljbara gränser mellan de tre stadierna. Ett viss stadium växer fram i ett tidigare och skapar i sin tur förutsättningarna för nästa.

Kommer det i framtiden att ske förändringar i detta trestegsrig?

Förändringar kan uppkomma beroende på varje etapps längd, men de olika etapperna i sig kommer att kvarstå. Så kommer det att bli om de franska kolonialisterna envist framhårdar i sina planer att återerövra Vietnam, eller om de under krigets lopp får ökat stöd genom en intervention av den internationella reaktionen. Men om vi genomför ett mäktigt försvarskrig, om resningarna och befrielseörelserna i de franska kolonierna i Afrika ökar i antal och styrka och orsakar Frankrike svårigheter, om rörelsen för fredliga förhandlingar med Vietnam stärks, om de franska soldaterna och legionärerna i Vietnam protesterar mot kriget, och om Frankrikes redan sviktande ekonomi försätts i kris, då ökar sannolikheten för att de demokratiska partierna i Frankrike vill förhandla för att uppnå en lösning. I detta fall skulle kriget avbrytas av nya samtal, vilket också är karaktäristiskt för det långvariga försvarskriget.¹⁾ Men så länge de franska kolonialisterna finns i landet och vi ännu inte fullgjort tredje etappen, kan vi inte uppnå verkligt oberoende och återförening.

1) Efter krigsutbrottet (september 1945) har Frankrike inlett förhandlingar två gånger.

XI. VÅRA SVÄRIGHETER OCH FRANKRIKES

Vårt långvariga försvarskrig kommer att bli hårt men med säkerhet framgångsrikt. Det anser både vi och våra landsmän.

Vi måste övervinna tendenserna till ogrundad optimism i tron att allt går som smort i kampen. Vi måste göra oss av med tendensen att underskatta fienden och överskatta vår egen styrka. Sådant avtrubbar vaksamheten, gör oss likgiltiga och ouppmärksamma, får oss att minska våra ansträngningar eller att tappa huvudet för minsta lilla framgång.

Vi måste vara fullt medvetna om att försvarskrig innebär hårda och våldsamma strider, en lång och smärtsam prövning. Vi måste vara modiga och starka och uppamma all vår möda, kraft och energi för att kunna möta alla eventualiteter. Vi måste bita ihop tänderna och överträffa oss själva för att klara av svårigheterna och vinna slutgiltig seger.

Vi har många svårigheter.

Vi måste uppges delar av territoriet; därmed kommer vår aktionsradie att krympa. Vi kommer att förlora många blomstrande handelsstäder, ett flertal större kommunikationsleder och t.o.m. delar av våra rika slätter. Hur många familjer kommer inte att splittras och bli berövade existensmedel!

Tusenden av våra bästa ungdomar måste offra sig för fäderneslandet. Hundratals skolade och erfarna kadrer kommer att få sätta livet till! Om kriget drar ut på tiden kommer det att finnas berg av människoben och floder av blod. Om vi inte är vaksamma kommer fiendens våldsamma attacker att åsamka oss svåra förluster i liv och materiel, förråd kommer att plundras och landet förödas.

I de av fienden behärskade områdena får folket utstå terror, övergrepp och förstörelse. Förrädare och banditer kommer att trakassera folket dag och natt och lägga sig i allt.

Vår ekonomi kommer att utsättas för blockad, och om vi inte anstränger oss till det yttersta för att höja produktionen och organisera varutransporterna, kommer vi troligen att få det svårt med försörjningen i vissa områden.

Fienden kommer att försöka splittra folket politiskt. Stärker vi inte folkets enhet och gör vårt bästa för att upplysa dem, kommer det att uppstå missförstånd och oenighet mellan katoliker och icke-katoliker, mellan majoritets- och minoritetsfolk, ja, till och med mellan familjemedlemmar.

Vissa reaktionära krafter ute i världen kan intervensera i kriget och tillfälligt vända utvecklingen till de franska kolonialisternas fördel.

Icke att förglömma sådana katastrofer som översvämningar och epidemier, vilka vanligen följer i krigets spår.

Dessa svårigheter är oundvikliga i ett krig. Folket måste sopa undan dem och beslutsamt övervinna alla hinder!

Pessimisterna blir modfällda vid minsta svårighet. De glömmar att Vietnam är ett bondeland med rika tillgångar, som lätt kan utvinna. Folket är arbetsamt och driftigt. Den överväldigande majoriteten lever av jordbruk och kommer inte att svälta om städerna går förlorade (vilket vi redan påpekat i samband med den ekonomiska kampen).

Vårt territorium är relativt litet till ytan. Men fiendens hemvist är tusentals mil härifrån, och han måste splittra upp sina styrkor på många platser inom franska unionen. Därför kan han inte koncentrera tillräcklig styrka för att förinta oss.

Motsidans förtryck skrämmar några människor men väcker djupt hat hos de flesta av våra landsmän. Hans lögnaktiga propaganda är förvisso farlig för oss, men hans utsagningspolitik och grymma metoder avslöjar öppet hans hycklande och skamliga ansikte. Åttio års slaveri

och fem år under Japans och Frankrikes dubbla ok har enat folket i kampen. Folket är beslutet att »aldrig leva under samma himmel som förtryckaren». I nära två år har folkmakten medfört frihet för våra landsmän och mer eller mindre betydande ekonomiska och kulturella framsteg. Därför är de redo att göra offer för att bevara den republikanska regimens uppnådda framgångar.

Bristen på vapen och ammunition kan till en viss del kompenseras genom att folket sätter sin tillit till gerillataktiken: Folket kan beslagta fiendevapen och använda dem mot fienden; under kampens gång kan de också tillverka vapen.

Under nästan ett helt århundrade har de franska inkräktarna aldrig upphört att mörda folkets bästa söner. Liksom »unga skott ersätter det gamla bambuträdet» har folket i generation efter generation kämpat outtröttligt för oberoende. Kunniga människor har avlöst varandra. Och vårt nuvarande stora försvarskrig skapar en hel generation hjältar. Om fienden mördar någon av våra älskade söner finns många andra som kan ersätta honom.

Fega människor är vanligtvis blinda och enkelspåriga. De ser bara svårigheterna men inte vad som krävs för att övervinna dem. De ser våra svagheter men inte fiendens.

Vilka svårigheter brottas fienden med just nu? I huvudsak är det fyra saker:

1. Efter andra världskriget har Frankrikes ekonomi undergrävt. Brist på kol råder och den industriella kapaciteten är begränsad. I år är det ett underskott på 600.000 ton säd och pengar saknas att täcka behovet från utlandet. Budgeten och de oförutsedda utgifterna för 1947 uppvisar ett underskott på 285 000 miljoner franc. Frankrike har endast reparerat en ringa del av krigsskadorna och måste spendera hundratals miljoner franc på kriget i Vietnam. Denna situation aterverkar negativt på den franska

expeditionskårens försörjningsmöjligheter.

2. Den politiska situationen i Frankrike är förvirrad. De Gaulle-klicken står i begrepp att bilda parti och söker utländskt stöd för att störta den republikanska regeringen. En antikrigsrörelse har bildats. I debatterna om Vietnam och den franska unionen i franska nationalförsamlingens mars- och majsessioner har kommunistpartiet klart uttryckt sitt motstånd mot politiken att med våld återupprätta den koloniala regimen i Vietnam och mot krigsbudgeten. Den 25 mars 1947 organiserade CGT¹⁾ flera demonstrationer över hela Frankrike med parollen: »Omedelbara förhandlingar med Vietnam». Miljoner människor deltog.

Den franska antikrigsrörelsen kommer säkert att utvecklas i framtiden.

3. De franska kolonierna i Afrika befinner sig i jäsning. Den 29 mars 1944 reste sig folket på Madagaskar. Upproret växer dag för dag. Den 8 april utbröt väpnade strider mellan det algeriska folket och de franska kolonialisterna i Kabylien. Natten den 7 april dödades och sårades flera hundra människor i Casablanca, Marocko under stridigheter mellan senegalesiska trupper under franskt befäl och araber. Den 19 april gick järnvägsarbetare i strejk i Västafrika, och i slutet av samma månad demonstrerade folket framför det franska guvernörspalatset etc. Kampen för oberoende sprider sig i franska unionens medlemsländer.

4. Folken i Sydostasien har visat sitt ogillande av den franska aggressionen mot Vietnam. De indiska, burmesiska, malayiska och indonesiska folken har uttryckt sin sympati för oss. Vid en session i Indien i mitten av april 1947 antog Demokratisk Ungdoms världsfederation ett handlingsprogram, som krävde att Frankrike upphör med sin aggression i Vietnam. Salunda ser vi att opinionen över hela världen mot de franska kolonialisternas angreppspolitik gradvis kom-

¹⁾ = den franska fackföreningsrörelsen (övers. anm.)

mer att isolera Frankrike på den internationella arenan.

Allt detta är bara början på Frankrikes svårigheter. Om de inte snart förhandlar med oss, kommer svårigheterna att växa i sådan omfattning, att de kommer att stå maktlösa inför dem. Varför? Därför att, ju mer Frankrike utökar kriget i Vietnam, desto svårare förluster i människoliv och materiella resurser kommer det att drabbas av. Ju större umbäranden det franska folket tvingas utstå, desto mer utvecklas anti-krigsrörelsen i Frankrike och den revolutionära rörelsen i de franska kolonierna, och desto skarpare kommer de demokratiska krafterna i världen att fördöma den franska kolonialpolitiken. Som Frankrikes premiärminister Ramadier sade den 27 april 1947: »Frankrike är som en drunknande, som sticker upp huvudet ovanför vattenytan för att hämta luft».

Dessa ord är en bra sammanfattning av Frankrikes ekonomiska och politiska situation. Ramadier sade också: »Gör vi inget, kommer vi att sjunka».¹⁾

För att inte »drunkna» måste Frankrike, enligt vår mening, förhandla med Vietnam och erkänna såväl det viet-

¹⁾ Uttalandet fälldes som en appell till USA om hjälp och i syfte att få den franska opinionen att acceptera USA:s bistånd, som skulle betyda att Frankrike tvingades underordna sig USA. Det visar också klart hur ohållbar Frankrikes situation är.

namesiska folkets som franska unionens länders nationella rättigheter. Frankrike får absolut inte falla i de amerikanska kapitalisternas händer och säljas ut till amerikanska reaktionärer.

Vi har alla nödvändiga förutsättningar att klara svårigheterna. Det räcker att ha tålamod, envetenhet och skicklighet samt att arbeta efter en plan, kämpa hårt och höja produktionen.

Under försvarskrigets gång kan vi, om vi anstränger oss, minska svårigheterna. Dessa finns i vårt eget land, så vi kan rikta in vår styrka för att övervinna dem. Dessutom åtnjuter vi stöd från allierade över hela världen: det franska folket, folken i de franska kolonierna och alla de, som kämpar för fred, demokrati och socialism.

De franska kolonialisternas svårigheter finns i Frankrike, i Vietnam, i den franska unionen och i världen i övrigt. Frankrike kan inte koncentrera sin styrka och övervinna dessa svårigheter, särskilt inte sedan det försvagats i andra världskriget. Därför är Frankrikes enda alternativ, om det vill förbli ett oberoende och demokratiskt land och behålla sin position som stormakt, att erkänna ett oberoende och enat Vietnam. Detta är ytterligare en anledning till Vietnams slutliga seger och Frankrikes slutliga nederlag.

XII. STYRKEBALANSEN

I detta som i alla andra krig kommer den starkare att segra och den svagare att lida nederlag. Styrka och svaghet, som här används i moralisk och materiell betydelse, återspeglar vardera partens starka respektive svaga sidor. Den, som besitter den största styrkan och den minsta svagheten, kommer att triumfera.

Den part, som uppvisar styrka på mindre betydelsefulla punkter och svaghet i avgörande saker, får svårt att besegra en motståndare med färre svaga punkter på viktiga områden och fler starka på mindre viktiga. Den part, vars starka sidor växer och vars svaga sidor minskar under kampens gång kommer att kunna besegra en motståndare, vars starka sidor minskar och vars svaga sidor ökar.

För att få reda på vem som kommer att vinna, måste vi objektivt värdera båda parter starka respektive svaga sidor.

Våra starka sidor är följande:

a) Vi för ett rättfärdigt krig mot en utländsk angripare för att återvinna friheten.

b) Hela folket är samlat i den nationella enhetsfronten för att bekämpa de franska, kolonialistiska angriparna.

c) Folkets och arméns moral är hög, alla kämpar ihärdigt och heroiskt för nationens räddning.

d) Trupperna kämpar i sitt eget land för att försvara folkets intressen, vilket medför tre fördelar: de är vana med klimatet, väl hemmastadda med terrängen och understödda av folket.

e) Vi har många allierade: det franska folket, folken i de franska kolonierna och alla de som kämpar för fred, demokrati och socialism.

Våra svagheter är följande:

a) Våra vapen är få och omoderna.

b) Trupperna är få till antalet och otillräckligt tränade.

c) Nivån på vår organisation är låg, speciellt på det militära och ekonomiska området.

d) Vår propaganda, som riktar sig till andra länder, är svag.

Här följer fiendens svaga sidor:

a) Han för ett reaktionärt krig, aggressionen, förtrycket och utsugningen väcker folkets hat.

b) Han slits sönder av inre motsättningar mellan de, som stöder kriget, och de, som önskar fred, de reaktionära krafterna och de progressiva.

c) Truppernas stridsmoral är låg. Åtskilliga fakta visar att de franska soldaterna är rädda för att dö; marionettrupper, legionärer och franska kolonialtrupper har gått över på vår sida.

d) Fienden har att brottas med tre svårigheter genom att föra angreppskrig i ett främmande land: Han är inte van med klimatet, obekant med terrängen och har inget stöd av folket.

e) Han har få vänner och många fiender.

Frankrikes starka sidor består av följande:

a) Stora mängder moderna vapen.

b) Stort antal vältränade trupper.

c) Hög nivå på organisationen.

d) Propaganda i stor omfattning, rikad till främmande länder.

Om vi jämför de svaga och starka sidorna hos respektive parter finner vi följande:

För det första: Vietnams styrka är Frankrikes svaghet och vice versa.

För det andra: Frankrike har fler svaga sidor än Vietnam.

För det tredje: Frankrike har fler svaga än starka sidor.

För det fjärde: Vietnams starka sidor är politiska, Frankrikes militära.

För det femte: Vietnams alla starka sidor gäller frågor av fundamental vikt, Frankrikes starka sidor gäller mindre

viktiga företeelser. Visst har Frankrike många och moderna vapen, ett stort antal vältränade trupper, en hög nivå på organisationen och omfattande propaganda riktad till främmande länder men Frankrike bedriver ett rövarkrig och har därför få vänner och många fiender. Landet lider av inre splittring och kolonialisterna saknar stöd av folket. Styrkan minskar ständigt. Sålunda neutraliseras de starka sidorna av de svaga.

Krigserfarenheterna genom historien, särskilt från andra världskriget, har bevisat detta. Hur förhöll det sig med Hitlers Tyskland och det fascistiska Japan? Hade de inte mycket moderna vapen och vältränade trupper, bra organisation och skicklig propaganda? Men deras armé och folk var ändå inte enade därför att deras krig var aggressiva och reaktionära. Deras trupper var missledda och demoraliserades. Hela den civiliserade världen reste sig mot Tyskland och Japan. De kunde vinna uppseendeväckande segrar i början, men ju mer de krigade desto svagare blev de för att slutligen helt bryta samman. De franska kolonialisterna måste lära sig denna läxa och omedelbart dra lärdom av sina misstag, annars går Frankrike en dyster framtid till mötes.

Vi bör vara väl medvetna om att, om vi med folkets hjälp förlänger kriget, kommer våra starka sidor att tillväxa för varje dag och våra svaga sidor att försvagas i samma takt. Däremot kommer fiendens starka sidor att försvagas och hans svaga sidor växa. Här följer några åskådliga exempel: Genom striderna blir våra trupper tränade i krig, erfarna och härdade. Vi kommer att få större stöd och sympati från franska folket och alla fredsälskande folk i världen. Folken i de franska kolonierna kommer att dra nytta av att franska trupper koncentreras till Vietnam och själva resa sig mot de franska kolonialisterna. Våra allierade kommer att tillväxa i antal. Vad gäller de franska kolonialisterna så kommer deras ekonomiska situation att förvärras

och deras trupper att tröttnas ut, demoraliseras och skingras.

Ju längre kriget pågår desto starkare blir vi och desto svagare blir fienden.

Fastän vår materiella styrka för närvarande (vapen, trupper, ekonomi etc) fortfarande är underlägsen motsidans, är vår moraliska styrka och stödet från världens folk vida överlägset fiendens. I framtiden kommer inte bara vår moraliska styrka att öka utan även vår materiella styrka. Genom att förlänga kriget syftar vi just till att kunna dra nytta av vår materiella och moraliska reserv, befrämja de starka sidorna och neutralisera de svaga. Då blir vi istånd att vinna en så pass stark position att vi kan vinna slutgiltig seger.

För att sammanfatta: Sedan vi jämfört vår styrka med fiendens kan vi slå fast att vi kommer att segra. Vårt försvarskrig är ett folkkrig, ett rättfärdigt krig. Vi har tillgång till den materiella och moraliska styrka som får sin näring ur folket och ur medvetandet om att vi för ett rättvist krig. Tillfälliga bakslag gör oss inte modfärdiga, och en delseger gör oss inte berusade av framgång. Vi är medvetna om att revolutionära mål endast kan uppnås om vi vid varje tillfälle vet hur vi skall organisera och förbereda oss. Våra segrar har vi delvis fransmännens svårigheter, svagheter och misstag att tacka för, delvis våra allierades stöd. Men i huvudsak är det enighet, beslutsam kampanda, förlitan till egna krafter och de oförtrutna ansträngningarna att bygga upp och utveckla våra styrkor, som är avgörande. Det långvariga kriget och förlitan till egna krafter är våra allmänna, ledande principer i detta nationella befrielsekrig.

De tre viktigaste faktorerna som betingar vår seger är:

1. Hela vietnamesiska folket är enat för att bedriva ett långt försvarskrig.
2. Det franska folket kommer att än starkare protestera mot kriget eller resa sig för att störta reaktionärerna.
3. Den revolutionära rörelsen i de franska kolonierna är i tillväxt, fredens

och demokratins krafter över hela världen kämpar energiskt mot de franska kolonialisterna.

Dessa tre faktorer finns redan men är ännu inte mogna. Vi måste göra större offer och kämpa hårdare. Tiden kommer att ge oss ännu gynnsammare villkor.

För närvarande planerar de franska reaktionärerna vittgående manövrer i hopp om att kunna hjälpa Frankrike över dess svårigheter och svagheter.

Den väg de väljer är anti-sovjetisk propaganda och anti-kommunism.

De söker underminera den franska republiken, svälta ut det franska folket under krigsutgifternas tunga börda och kasta Frankrike i armarna på USA och

Storbritannien i hopp att få hjälp av dessa att reparera den franska ekonomin och förlänga kolonialkriget. Men för Frankrike vore detta självmordets väg, eftersom landet då skulle bli beroende av utländska makter och i sista hand bli oförmöget att upprätthålla franska unionen. Det franska folket och alla partier som är trogna franska republiken kommer säkerligen inte att passivt åse de franska reaktionärernas svekfulla handlande. De kommer att resa sig och således förena sin kamp med det vietnamesiska folkets och folkens kamp i franska unionen i en samordnad offensiv i syfte att besegra de franska reaktionärerna

XIII. VAD BÖR GÖRAS?

Vi har nu analyserat våra och fiendens starka och svaga sidor i detta krig. Men analysen i sig avgör inte automatiskt frågan om seger eller nederlag.

Vi får inte låta oss nöja med att jämföra respektive parter förmåga och oförmåga, svaga och starka sidor, och lägga oss till med självbelåtenhet på grund av vår gynnsamma position. En grundlös optimism berövar oss klarheten, gör oss kortsynta, initiativlösa och ovilliga att gå framåt.

I krigshistorien finns exempel på att de som förlorat haft färre svårigheter och mindre svagheter att brottas med än segraren. Varför? Därför att den förra inte bjöd till ordentligt, underskattade fienden och saknade skicklighet, medan den senare, vars läge var ofördelaktigt, insåg sin egen och fiendens styrka och begränsning, gjorde ihärdiga ansträngningar och hade skicklig ledning. När författaren till »Kim Van Kieu»¹⁾ skrev: »människans vilja besegrar ödet», tänkte han på människans förmåga och subjektiva vilja till ansträngningar, som utövar stort inflytande på de objektiva betingelserna. Naturligtvis avgörs detta inflytande i sista hand av de objektiva, materiella betingelserna.

Tack vare folkets tappra kamp och vår skickliga ledning kan vi dra fördel av de gynnsamma villkor som den yttre och inre situationen skapat och vända svårigheterna till vår egen fördel, de svaga sidorna blir starka. Det ligger inget konstigt i detta. Dessutom innebär kriget självt en väldig rörelse. De svårigheter, som kriget skapat för de stridande parterna, deras svaga respektive starka sidor, kan inte förbli oförändrade. De förändras i enlighet med krigets utveckling. Den part, som är skicklig och gör stora ansträngningar, kommer att kunna

vända dessa förändringar till din egen fördel och samtidigt göra dem skadliga för motparten. Men för den part, som har ett gynnsamt utgångsläge men inte iakttar vaksamhet eller tar initiativet utan handlar överilat eller fegt, kommer förändringarna att bli till skada och i stället gynna motparten.

Dessutom bör vi fråga oss: då vi har fler starka sidor än fienden, varför förblir vi på defensiven och fortsätter att retirera? Varför har vi ännu inte tagit initiativet över hela landet? Enligt vår mening beror det på att fiendens svagheter är av moralisk natur, och de flesta av hans starka sidor är av materiell art. Vi däremot har de flesta svagheter på det materiella området och styrkan på det moraliska. Krig är en kamp mellan två stridande krafter på såväl det moraliska som det materiella planet. De materiella betingelserna är helt nödvändiga för seger – till och med en tillfällig seger – varje militär operation, antingen i krig eller i väpnat uppror.

För att hålla fiendens frammarsch under kontroll och för att besegra honom krävs därför att vi reducerar vår materiella svaghet, ökar vår moraliska styrka samtidigt som vi minskar fiendens materiella styrka och försvårar hans moraliska läge.

Däri ligger hela problemet.

Eftersom vi har färre vapen än fienden måste vi å ena sidan bibehålla och utveckla våra verkstäder och tillverka fler vapen, å andra sidan förstöra och erövra vapen från fienden. Det är synd att vi fortfarande ligger efter i fråga om eldkraft och taktik: i många operationer har vi endast erövrat få fiendevapen fastän vi dödat ett ganska stort antal soldater. Vi har lidit små förluster i människoliv, men varje gång någon av våra soldater stupat har vi också förlorat hans vapen. Vi måste framställa vapen under krigets gång, både enkla och

¹⁾ Dikt av Nguyen Du (1700-talet), ett av den vietnamesiska litteraturens mästerverk.

moderna, och ständigt förbättra dem. Vi måste övervinna tendensen att över-skatta moderna vapen och underskatta enkla. De, som har denna böjelse, bort-ser från de tekniska villkor, som är förhärskande i vårt land, ty om vi inte ökar produktionen av enkla vapen kan vi inte på något sätt beväpna gerillan och folket.

Samtidigt måste vi övervinna tenden-ser att bara fästa vikt vid enkla vapen och försumma framställningen av moderna. Saknar vi dessa blir det svårt att hålla de motoriserade fiendetrupper-nas framryckning i schack och att gå till motangrepp. Dessutom måste vi förstöra vägar, avspärra fienden och använda gerillakrigföring för att neutralisera effekten av hans moderna vapen. Vi måste spränga fiendens ammunitions-förråd genom blixttackor och sätta upp fingerade mål för att vilseleda honom och få honom att slösa på ammunitionen.

Våra trupper är inte lika vältränade som fiendens. Därför måste vi lära av de erfarenheter vi får vid varje aktion, studera fiendens stridsmetoder, vinn-lägga oss om att träna den reguljära armén, milisen och gerillan. Vi måste använda list för att lura fienden, tvinga honom på defensiven och göra under-sökningar för att lära känna honom men hålla honom okunnig om våra styrkor. Vi måste kunna gissa oss till fiendens planer och dra fördel av hans förbiseen-den och brist på vaksamhet för att sedan rikta djärva attacker och utplåna honom. Däremot skall vi undvika alla äventyrliga »strider till sista man» så att vi kan bibehålla styrkorna intakta för ett långt försvarskrig och i rätt ögonblick skifta från defensiv till offensiv.

För närvarande är de flesta av våra soldater ivriga att strida, men de försum-mar studiet av kampmetoder. Många officerare tänker och handlar rutin-mässigt och besvärar sig inte med att grundligt studera och analysera fakta. Eller också samlar de fakta och erfaren-heter på ett mekaniskt sätt utan att veta

hur de rätt skall tillämpa dem på den egna situationen. De begränsar sig till ställningskrig, till kolonialarméns tidiga-re strategi och taktik. Dessa tendenser måste omedelbart utrotas.

Krigsorganisationens nivå är låg. Där-för måste vi fortast möjligt finna vägar och metoder att förbättra ledningen så att den uppträder enligt, snabbt och exakt. Det är nödvändigt att förenkla och militarisera de olika tekniska orga-nen. Direktiven skall vara riktiga och lämpliga och nå ut till varje soldat. Vi måste också kontrollera ordentligt att de blir utförda. Förbindelse- och kommu-nikationsleder måste vara snabba och solida även i fiendens områden. All information måste ske snabbt och kor-rekt. Förråden måste vara tillräckliga och livsmedelstillförseln ske regelbundet och skötas noggrant. Milis och gerilla-styrkor måste organiseras på bred bas så att reservstyrkorna kontinuerligt för-nyas. Därmed kan vi förstärka den regul-jära armén så mycket att den kan komma i åtnjutande av tillfälliga vilo-pauser och inte tröttnas ut. Samtidigt måste vi anstränga oss att störa fiendens organisation genom sabotage och list. Om vi skall uppnå försvarskrigets mål-sättning och genomföra en riktig politik och en flexibel och korrekt strategi och taktik måste stor vikt fästas vid organisa-toriskt arbete. Vi måste övervinna ten-densen att arbeta på ett amatörmässigt och subjektivt sätt utan principer, plane-ring och kontroll. Vi får inte slösa tid och möda på småsaker utan att se sammanhanget och nöja oss med ett undermåligt organisatoriskt arbete som omöjliggör genomförandet av den poli-tiska linjen. Vi måste klart inse att huvudproblemet i organisationsfrågan gäller kadrernas politiska tänkande, arbetsstil och erfarenhet. Att träna, skola och använda kadrer är en fråga av största vikt.

Är vår propaganda till utlandet dålig? Vi måste göra vårt yttersta för att införa världen klargöra vår rättvisa sak och avslöja fiendens orättfärdiga intriger.

Vi försvarar en rättfärdig sak mot barbari, vi sätter uppriktighet mot svekfullhet. Därför kommer vi säkert att vinna sympati från det franska folket, från människor i andra länder, från mindre stater och, framför allt, från folken i Asien och de franska kolonierna. Sovjetunionen kan ta upp Vietnamfrågan inför FN och kräva att Frankrike förhandlar med Vietnam. Vi måste till fullo utnyttja motsättningarna mellan Frankrike och andra länder när vi propagerar mot de franska kolonialisterna. För detta ändamål krävs att vi samlar dokument, som belägger Frankrikes brott mot vårt folk, mot utländska medborgare och utövare av olika religioner. Dessutom dokument, som påvisar vår humanitära inställning gentemot franska krigsfångar, vår korrekta politik gentemot utländska medborgare och representanter för kyrkorna. Den propaganda, som riktas till utlandet, måste handhas av ett särskilt organ medspecialiserad kader för att undvika försumliga och slentrianmässiga arbetsmetoder. Vi måste också skicka kulturattachéer eller delegater från nationalförsamlingen utomlands. Vi måste göra oss av med inställningen att propagandan till utlandet är en bisak och således försumma den, eller betrakta den som ett universalmedel och följaktligen lita mer till utländskt stöd än till egna krafter.

1) Den organisation, som äsyftas här, är det indokinesiska kommunistpartiet (nu Vietnams Arbetarparti).

Detta måste göras för att neutralisera våra svaga sidor och försvaga fiendens starka sidor. För att utveckla våra starka sidor och framhäva fiendens svaga finns inget annat sätt än att genomföra följande grundläggande uppgifter: ena hela folket, mobilisera hela nationen, föra ett långvarigt försvarskrig, bedriva slagkraftigt propagandaarbete bland fienden och föra en riktig utrikespolitik.

Men om vi anstränger oss att lära oss hur vi skall dra nytta av fiendens olägenheter och skapa ytterligare svårigheter för honom, är väl heller inte han så dum att han avstår från att göra samma sak gentemot oss? Fienden är faktiskt svekfullare och listigare än vi anar.

Under krigets lopp kan olägenheter uppkomma på grund av fiendens eller våra egna misstag eller genom omständigheter, som förbisetts av båda parter. Till exempel kan naturkatastrofer och hungersnöd inträffa, ett tredje land kan intervensera på de franska kolonialisternas sida för att sedan tränga ut dem. Slutligen kan stora förluster av kadrer och framstående personer få stor återverkan på ledningen i försvarskriget eller också kan stora fel, som begåtts av våra officerare, leda till allvarliga bakslag.

Sådana saker kan inträffa. Vår organisations¹⁾ ledande roll består i att förutse sådana eventueliteter och vidta alla nödvändiga skyddsåtgärder. Men när något inträffat, som vi inte varit förmögna att förhindra, måste vi bevara vårt lugn när vi tar itu med frågan. Föreningar vi oss med folket kommer vi aldrig att besegras.

XIV. NÅGRA BRÄNNANDE PROBLEM PÅ DET MILITÄRA OMRÅDET

Det landsomfattande försvarskriget har pågått i sex månader. Kriget har trappats upp och blir våldsammare för varje dag. Nedan följer några problem, som omedelbart måste belysas.

1. Politik och militära åtgärder. Dessa två frågor är nära förbundna. »Krig är politikens fortsättning» (Marx). Eftersom den demokratiska republiken hindras av de franska kolonialisterna att genomföra sin politik, måste vi använda militära metoder för att röja undan dessa hinder, som placerats i vår väg. Militära aktioner är ett medel att genomföra politiken. »Krig är ett politiskt redskap. Krig är en fortsättning på politiken med andra medel» (Clausewitz). Det är därför som militära aktioner endast kan lyckas om politiken är korrekt. Omvänt kan politiken inte fullföljas utan lyckade militära aktioner. Den militära aktionens framgång betyder insikt i krigets syfte. Sedan kriget upphört genomförs politiken med andra, mer moderata medel. Sådant är förhållandet mellan militära åtgärder och politik.

De, som ensidigt betonar politiken, förstår inte den avgörande roll som våldet spelat i historien, inte heller att militära åtgärder måste användas för att den inre och yttre fienden ska kunna besegras. I inrikesfrågor accepterar dessa människor ofta principlösa kompromisser. I utrikespolitiken är de benägna till kapitulation eller långtgående eftergifter. De som ensidigt betonar militära lösningar faller lätt till föga för militarism. De tror att allt kan lösas genom väpnad kamp. De använder inte politisk mobilisering, och de är ovilliga att ge förklaringar och övertala. De använder till och med hotelser och utövar påtryckningar på folk. Eller också är de så upptagna av den militära kampen att de försummar det politiska arbetet och försöker inte knyta kamratliga band

mellan officerare och manskap. De handlar inte så att armén och folket helhjärtat kan hjälpa varandra. De försummar propagandan, som syftar till att upplösa fiendetruppernas moral. Dessa människor intresserar sig bara för det militära och tänker inte på att konsolidera den nationella enhetsfronten eller att skaffa nya bundsförvanter utomlands. De fäster inget avseende vid utvecklingen inom landet eller ute i världen, vilket är absolut nödvändigt för en korrekt inrikes- och utrikespolitik.

2. Strategi och taktik. Strategins syfte är i korthet att vinna seger i ett givet krig. Taktiken är metoden att besegra fienden i ett givet slag. Taktiken är en oskiljaktig del av strategin. För att lyckas måste strategin först av allt vara korrekt. Om strategin är riktig, men taktiken råkar vara felaktig, behöver kriget nödvändigtvis inte förloras. Är taktiken däremot korrekt men strategin felaktig kommer taktiken i det långa loppet att visa sig oanvändbar. Kriget mellan Sovjetunionen och Tyskland och mellan Kina och Japan ger tillräckliga bevis för detta. Om strategin är riktig men taktiken konsekvent felaktig, kan felen icke destomindre komma att leda till strategiskt misslyckande. Ibland kan t.o.m. ett enda allvarligt taktiskt fel få katastrofala följder för strategin. Om vi antar att strategin är riktig men ledningen är svag och orsakar många förluster, hur kan strategin då lyckas? Igen gäller att ett allvarligt nederlag, som i grunden underminerar arméns styrka och skadar truppernas moral, kan sätta strategin i fara. (Till exempel Tysklands förluster i slaget vid Verdun under första världskriget och i slaget vid Stalingrad under andra världskriget.)

Strategin bestämmer taktiken. Vår strategi är att förlänga kriget. Därför bör vi taktiskt undvika ogynnsamma strider

till sista man, ty vi måste bevara våra styrkor.

3. **Defensiv och offensiv.** Strategiskt befinner vi oss för närvarande på tillbakahållandets stadium. Men det vore fel om vi under förevändning av defensiv och bevarande av våra styrkor fortsatte att retirera och inte inlät oss i strid. I detta sammanhang visar fallet Thaibinh den 11 april 1947 hur den lokala ledningens förvirring ledde till pessimism hos trupperna. Deras självkänsla kränktes när de inte tilläts strida, och folket tappade modet och förlorade förtroendet för armén.

Ibland är det bättre att strida med risk för större eller mindre förluster än att retirera med oförsvagade styrkor och lämna efter sig ett mycket dåligt intryck. Bland tvingas vi använda betydligt mindre styrkor än fienden med fara för våra liv vid försvaret av en nyckelställning för att ge huvudstyrkorna möjlighet att rycka fram.

Vi måste komma ihåg att i denna etapp är vår strategi defensiv men taktiken konstant offensiv. Det betyder att vi i landet som helhet förblir på defensiven men i varje enskilt anfall angriper offensivt. Strategiskt är vårt krig ett långvarigt krig, men taktiskt måste vi göra blixat attacker och nå snabba avgöranden. Med andra ord, »förlänga försvaret vid fronten» och »angripa offensivt för att åstadkomma snabba avgöranden»¹⁾

I allmänhet omfattar våra kadrer redan denna ståndpunkt. Men det finns fortfarande några, som inte förstår det fullständigt och som därför ger upp i striden och flyr.

Dessutom är vi vana vid defensiv ställningskrig men inte vid rörlig krigföring. Vi är heller inte vana vid taktiken att angripa för att säkerställa en defensiv position. Därför har vi när vi försvarar en ställning benägenheten att upprätta en fastlåst försvarslinje, gräva skyttegravar, bygga befästningar och skydda dem på ett rigoröst sätt. Vi förmår heller

inte att kombinera gerilla- och rörlig taktik i syfte att angripa och omringa fienden, skära av hans förnödenhetsleveranser, eller slå mot honom från sidan eller bakifrån och därigenom tvinga honom på reträtt. Vi förmår heller inte alltid att sätta in trupper mot en för fienden särskilt viktig ställning och därigenom tvinga honom att avsätta en del av de offensiva styrkorna till försvar och samtidigt själva förstärka vårt försvar i området. Vår attack mot Haiphong den 21 mars 1957 tvingade fransmännen att skicka dit en del av trupperna, som var stationerade vid Hongay och Quangyen, vilket förstärkte vårt försvar på dessa platser. Mitt under offensiven vid Locbinh i slutet av mars samma år måste fienden likaledes använda en del av sina styrkor vid Anchau för att skydda Langson-Tienyen-vägen. På så sätt ökades vår styrka i försvaret av Luenam.

4. **Trötta ut och utplåna.** Att föra krig betyder att strida så att fiendens styrkor utplånas samtidigt som den egna styrkan ökar. Därför måste vi tillämpa uttrötningstaktik (d.v.s. försätta fienden ur stridbart skick) och utplåningstaktik (som består i att döda och tillfångata fiendesoldater).

För närvarande är fienden fortfarande starkare än vi. Vi måste därför förlänga kriget för att trötta ut honom. Endast genom att trötta ut fienden kan vi fullfölja strategin för allmän motoffensiv, utplåning av fienden och slutgiltig seger. Men, bör vi vänta till den allmänna motoffensivens stadium innan vi utplånar fienden? Nej, också under de två föregående etapperna (tillbakahållande och jämvikt) måste vi tillintetgöra delar av fiendens trupper, trötta ut dem så mycket som möjligt och ta deras vapen, ammunition etc. för att själva beväpna oss.

Detta är den mest aktiva metoden, som leder till allmän motoffensiv och fiendens slutliga förintande.

Hittills har våra trupper angripit för att trötta ut fienden. Båda sidor har lidit

¹⁾ Mao Tse Tung: Om långvarigt krig.

förluster, men våra har varit mindre än fiendens.

Från och med nu måste utplåningsoperationer utkämpas i större utsträckning än uttröttningsattacker. Vad är rörlig krigföring om inte en taktik för att utplåna fienden? Vad är gerillakrig om inte en kombination av uttröttnings- och utplåningstaktik?¹⁾ Vår reguljära armé måste ofta tillämpa rörlig krigföring för att kunna förrinta delar av fiendestyrkorna. Gerillan å sin sida måste oroa och decimera fiendens trupper och samtidigt tillgripa blixattacker och bakhåll för att snabbt utplåna dem.

5. Hur skall vi angripa? Angrepp är det enda effektiva medlet att utplåna fienden. Det går inte att strida med framgång utan att gå till angrepp. Men de flesta av våra trupper — både milis och gerilla — förstår ännu inte hur man angriper. Ofta splittrar de upp styrkorna och ansätter en rad fiendeposteringar samtidigt i tron att de då »angriper». De närmar sig en fiendeposition utan rekognosering och planering och redan från 200 meters håll skriker de »anfall» och ger fienden gott om tid att bereda sig på att ta emot dem. En sådan aktion kallar de också »angrepp». Nej! När vi angriper en stad eller en fiendepostering måste vi:

a) Noggrannt undersöka var fienden befinner sig, hur stora hans styrkor är, hans vapen, moral, ledningens beskaffenhet o.s.v., göra upp en detaljerad plan och sedan hemligt företa nödvändiga förberedelser. Men vi måste undvika formalism och senfärdighet som kan spolia goda chanser.

b) Koncentrera styrkor som är överlägsna fiendens och tillräckligt starka för att utplåna dem i ett enda slag. **Koncentration** är en grundläggande princip för angrepp. Vi bör använda överlägsna reguljära trupper och rikta blixattacker mot motståndaren. Vi får aldrig använda

mer än hälften av våra styrkor för defensiva syften eller för att låsa fast fienden i ett understödsområde. De reguljära trupper, som befinner sig på defensiven, måste naturligtvis stationeras på vissa platser och fungera som reservstyrka i väntan på lämpligt tillfälle att angripa. Men under en offensiv måste vi använda reguljära trupper i blixattacker och inte enbart som reservstyrka. Bara då kan vi snabbt utplåna fienden.

c) **Angrepp på ett aktivt, snabbt och flexibelt sätt.** När anfaller en gång beslutas och order getts, måste officerare och manskap visa mod och djärvhet och handla snabbt. Trupperna måste delas upp för framryckning och grupperas till anfall. De måste omringa fiendens ställningar och slutligen inta dem med storm.

d) Klart precisera riktningen i huvudangreppet. För att besegra fienden på en plats måste vi koncentrera våra styrkor i en plötslig attack, slå mot hans nyckelpositioner och fullständigt paralysera hans försvarsförmåga. Vi kan splittra våra styrkor för att låsa fast honom i en riktning och angripa honom i en annan.

e) Överraska fienden och tilldela honom förödande slag, dra nytta av hans bristande uppmärksamhet när han äter och sover, under mörker och regn.

f) Efter avslutad strid bör vi hålla endast de ställningar, som vi säkert kan hålla. Annars bör vi dra oss tillbaka omedelbart och samla styrkorna för nya attacker. Vi bör inte hålla fast vid en ställning till varje pris, ty fienden kan samla starkare styrkor och gå till motattack, återta den förlorade ställningen och förrinta våra trupper. Men om fienden tvingas retirera måste vi utnyttja vår seger till att rensa området och fullständigt utplåna fiendestyrkorna om förhållandena så tillåter.

g) Vi bör till fullo utnyttja en segerrik attack för att öka våra truppers prestige och arméns och folkets moral. Vi måste dra erfarenheter från varje attack och tillämpa dem på andra.

Kort sagt: att anfälla är en konst. Vi

¹⁾ Det viktigaste kännetecknet på rörlig krigföring är att utplåna fiendestyrkor. Ställningskriget kännetecknas av uttrötning och gerillakrig av både utplåning och uttrötning.

måste känna fienden och vår egen styrka för att kunna angripa framgångsrikt. Vi måste studera platsen och tidpunkten för anfallet noggrannt, snabbt dra samman tillräckliga styrkor och angripa aktivt, snabbt och flexibelt.

h) Hur vinner vi initiativet? För närvarande är fienden starkare än vi. Bedömer vi läget i dess helhet, finner vi att fienden ännu befinner sig på offensiven och vi på defensiven. Eftersom så är fallet, måste vi söka vinna initiativet, vilket är den allmänna huvudprincipen för vår taktik, i synnerhet gerillans och det rörliga krigets.

Det finns många sätt att gå tillväga.

a) Använda varje upptänkligt medel att lura fienden i fällan. På så sätt kan vi skaffa oss initiativet fastän vi är svagare än fienden. Också med få styrkor och ordinära vapen kan vi ibland utplåna fienden om vi handlar förnuftigt. Vi kan till exempel oro hans vänstra flank innan vi plötsligt angriper den högra så att han inte vet varifrån slagen kommer och följaktligen inte heller kan försvara sig.

b) Slå mot fiendens utsatta och svaga punkter och sålunda göra det svårt för honom att försvara sig. Vi bör rikta slagen i det ögonblick han minst anar. Vi kan till exempel anfalla fienden ur bak håll när han förflyttar sig eller när han just anlänt till en plats och är uttröttad av en lång marsch.

c) Mobilisera hela folket till resning och börja gerillakrig överallt för att skingra och trötta ut fienden och göra det möjligt för våra reguljära styrkor att rikta blixttackor mot vissa av fiendens ställningar. Organisera folket så att trupperna kan hållas dolda och ingen information om dem läcker ut. Folkets aktivitet får inte väcka fiendens misstänksamhet.

d) Röra oss smidigt och snabbt mot fiendens bakre flank och slå mot nyckelpunkterna i syfte att tvinga honom att omgruppera sina trupper och på så sätt sabotera hans förberedda stridsplan. Slå honom från sidan och bakifrån hellre än

att kasta oss direkt mot hans huvudfront.

e) Noga lära känna fiendens läge och snabbt koncentrera reguljära trupper och reservstyrkor över det utvalda området för att kunna agera i god tid. (För närvarande är våra styrkor underlägsna i underrättelseverksamhet, men också långsamma att förflytta och omgruppera sig; de vet ibland inte hur de skall använda sina reserver.)

f) Centralisera ledningen i händerna på högre befälhavare. Den lokala ledningen kan och måste dock agera i överensstämmelse med situationen vid fronten, ha eget initiativ och inte missa bra tillfällen eller passiviseras. På många platser med gynnsamma förhållanden har ledningen vägrat gå ut i strid under förevändning att de inte fått några order. Detta är ett mycket farligt förhållande.

Detta är några allmänna metoder för att vinna initiativet. För att summera: Å ena sidan bör vi inte strida utan förberedelser under ogynnsamma betingelser, vi bör heller inte låta oss tvingas av fienden att strida under sådana betingelser. Å andra sidan måste vi ha initiativet, utnyttja varje tillfälle som bjuds, till fullo använda gerillagrig och rörligt krig, offensivt angripa fienden på hans svaga punkter, slå mot honom när han är ouppmärksam och skickligt använda list för att lura honom i fällor.

Mot en starkare fiende bör gerillan för att behålla initiativet följa fyra principer, som kamrat Mao Tse Tung formulerat:

a) när fienden rycker fram, drar vi oss tillbaka:

b) när fienden gör halt, oroar vi honom:

c) när fienden är uttröttad, angriper vi honom:

d) när fienden flyr, förföljer vi honom.

Följande kan tilläggas:

— när fienden koncentrerar sig, sprider vi oss;

— vi bör lura in fienden djupt i de områden som kontrolleras av oss, etc.

7. Baser. En bas är ett område, där vi med relativt stor säkerhet kan träna den reguljära armén och kadreerna, producera vapen och ammunition, sköta sårade etc.

Det finns flera slags baser: bergs-, slätt- och träskbaser.

Områden som lämpar sig för sådana baser kännetecknas av följande:

a) Folket där har vunnits för revolutionen. De är välorganiserade och redo att stödja armén på varje sätt.

b) Det finns reguljära trupper beredda att göra uppoffringar och ge sig ut i strid för att stoppa fiendens framryckning, skydda basen och försvara ledande organ och befolkningen.

c) Gynnsamma naturliga förhållanden möjliggör odling av brödsäd för att delvis täcka behovet.

d) Terrängen otillgänglig för fienden och gynnsam för vårt försvar.

Av de fyra punkterna är förstas de två första viktigast. Där inga naturliga skogar och berg finns, kommer det att finnas mänskliga skogar och berg, som skyddar oss, förutsatt att våra reguljära styrkor har hög moral och massorna hög politisk medvetenhet.

Vissa människor tror att det är omöjligt för oss att upprätta baser, eftersom vårt territorium är så litet. Det är en felaktig uppfattning. De grundar sig på överskattning av fiendens styrka. Vårt territorium är inte så litet att det är omöjligt att upprätta baser. Dessutom är fiendens styrkor begränsade och kommer långt ifrån. De kan säkert inte utplåna våra styrkor. De är inte heller starka nog att ockupera hela vårt territorium och beröva oss allt fotfäste.

Andra anser att våra baser är fullt säkra områden, som vi en gång för alla och i stor skala kan börja bygga upp. Denna uppfattning är också fel. Den grundar sig på överskattning av vår styrka. Ingen bas kan vara absolut säker och permanent. Därför kan vi inte bygga dem av sådant material, som är svårt att flytta om det skulle bli nödvändigt.

När vi besätter en plats, måste vi ha klart för oss, att vi en dag ska lämna den. När vi försvarar en plats måste vi ha klart för oss att vi kan tvingas överge den. Men vi måste skilja en bas från en tillfällig inkvartering. »En-dags-basen», som kamraterna i Quangtri ofta talade om, var intet annat än en tillfällig förläggning.

Så snart vi valt ett område för basen bör vi diskutera uppbygget och försvaret av den med kadrer på olika nivåer i armén, administrationen och folkets organisationer i området. Följande frågor bör ägnas största uppmärksamhet.

1. I massarbetet måste vi utveckla och stärka folkets organisationer (förbereda underjordiska grupper) och skola lokala kadrer med uppgift att utveckla och leda dessa organisationer.

2. Vi måste bygga upp milisen på bred bas, beväpna hela lokalbefolkningen och ge militär träning till alla ungdomar, män som kvinnor. Vi måste hålla huvudstyrkorna i beredskap, rikta vapnen mot fiendens framryckning och förrinta dem så snart de trängt in djupt i våra basområden. Vi måste dölja militära anläggningar och skydda oss mot luft-raider.

3. Vad gäller folkets välfärd, bör vi öka produktionen planmässigt, tillförsel av förnödenheter måste organiseras och folkets levnadsförhållanden förbättras.

4. Vad gäller säkerheten måste vi oskadliggöra fosterlandsförrädare, begränsa och kontrollera trafiken och mörklägga all information om oss.

Dessa är de aktuella militära problem, som kriget ställt oss inför. Alla kadrer, armén och folket samt speciellt den militära ledningen på alla nivåer måste till fullo förstå dessa frågor så att skadliga brister och fel kan elimineras.

För att besegra fienden måste vi, som tidigare nämnts, göra stora ansträngningar. Att undanröja brister och korrigera fel kräver särskilda ansträngningar från vår sida.

XV. ATT UTVECKLA MILISRÖRELSEN

Vårt försvarskrig är som sagt ett folkkrig. Ett sådant krig måste utkämpas av folket självt. Detta betyder att inte bara den reguljära armén bekämpar fienden utan att alla som kan och vill kämpa — oavsett kön eller om de är med i armén eller inte — också tar del i kriget. Som en del av folket försvarar armén folket och åtnjuter dess stöd. Av den anledningen har våra soldater mycket hög stridsmoral. Det är naturligt att ett krig, som utkämpas både av armén och folket, skapat en mångskiftande och ytterst flexibel taktik med hänsyn till terrängen och stridsförmågan på varje plats (gerillakrigets och det rörliga krigets taktik). Kriget kan förlängas tills vi vunnit slutgiltig seger trots fiendens grymhet och moderna vapen.

Hur skall folkkriget bedrivas? Vi måste beväpna folket och initiera en milisrörelse. Att göra det sista är bästa sättet att mobilisera hela folket i kampen. Den åtgärden syftar till att organisera och träna en ansenlig reservarmé, som understöder den reguljära armén i det långvariga kriget.

Fiendens trupper mördar folket, okuperar landet, plundrar egendom, våldtar kvinnor och förstör skördarna. Alla modiga, friska män och kvinnor reser sig med vapen i hand och försvarar befolkningens liv och egendom. De hjälper folket att fortsätta arbeta och producera och genomföra den brända jordens taktik. De skaffar information, undertrycker förrädare och utför sabotage när det är nödvändigt. I detta arbete behöver de inte överge sitt produktiva arbete. De älskar sitt fädernesland och är djupt upprörda över fiendens arroganta och vidriga uppträdande. De beväpnar sig efter förmåga och dödar honom till och med med knivar, pilbågar och bambuspjut. De hjälper de reguljära trupperna eller den lokala gerillan att bekämpa honom. Så arbetar självförsvarsmilisen.

En del av de mest entusiastiska och kunniga överger sitt produktiva arbete och organiserar själva eller i förbund med de reguljära trupperna regionala gerillaenheter. Dessa deltar inte i produktionen och opererar inte inom ett speciellt avgränsat område. Deras uppgifter består i att försvara en region eller ett distrikt mot fiendens terroraktioner. De genomför rensningsaktioner och hjälper bönderna i jordbruksarbetet. De hindrar fiendens plundringar, propagerar, oskadliggör förrädare och banditer, lägger sig i bakhåll och riktar plötsliga attacker mot enstaka posteringar. De koordinerar alltid sina aktioner med de reguljära trupperna i syfte att trötta ut, försvaga och oskadliggöra fiendestyrkorna. Deras vapen är något bättre än självförsvarsmilisens och består av gevär, maskingevär, landminor, granater och anti-tanksvapen.

Milisen, gerillastyrkorna och folket som helhet är den reguljära arméns reserver. Milisstyrkor från flera byar och distrikt kan tillsammans utgöra en regional gerillaavdelning. Erfarna regionala gerillaavdelningar kan i sin tur bli reguljära trupper. Under det långvariga försvarskrigets förlopp genomgår en vanlig civilperson med soldatträning en oavbruten utvecklingsprocess. Vi ser sålunda att folket är arméns manskapsreserv. Från milisen och gerillan rekryterar vi de reguljära styrkorna. Om gerillan är stark kommer även de reguljära trupperna att vara det. Om milisen, gerillan och de reguljära trupperna är starka kommer vi säkert att segra. Lenin har sagt:

»Seger kommer att vinnas av den sida som har många reservtrupper och som besitter massornas livskraft och uthållighet.»

Har vi för närvarande en milisrörelse? Den finns men är ännu inte landsomfattande. I sådana regioner som Sydvietnam, södra delen av centrala Vietnam

och nyligen i provinserna Thuathien och Quangtri samt runt Hanoi, Haiphong och Namdinh har milisrörelsen utvecklats och är nu på frammarsch.

I stort går arbetet med att träna och beväpna milisen och gerillastyrkorna framåt. Milisen och gerillakämparna besitter sådana goda egenskaper som initiativförmåga och handlingskraft. Slagen som milisen och gerillan utkämpat vid väg nr 5, runt huvudstaden, på vägen från Saigon till Mytho, vid Balong (Quangtri-provinsen) i början av året, i Dinhbang (Bacninh-provinsen) och vid Cuda (Hadong-provinsen) förra månaden är efterföljansvärda exempel för hela landet. Gerillans och milisens organisering av befästa byar och underjordiska försvarsanläggningar på många platser är beundransvärd. De har också upprättat ett flertal specialgrupper för tanksbekämpning från floderna eller med landminor. Icke desto mindre måste milisen övervinna många brister och korrigera fel. Den står ännu inte helt enad och har en tendens till formalism. Det är stort behov av vapen, särskilt ammunition, handgranater och landminor. Milisen har också bristande ledning och saknar skolade kadrer. Det politiska arbetet är på vissa platser så svagt att folket ogillar milisen och gerillan. Missförstånd och avundsjuka gentemot de reguljära trupperna förekommer fortfarande. De samarbetar fortfarande dåligt med den reguljära armén. Milisen i byarna tenderar att upphöra med produktivt arbete medan många gerillaenheter är benägna att tillämpa ställningskrigets taktik och har ännu inte lärt att skickligt bedriva gerillataktik.

Det är vår förhoppning att de kamrater som ansvarar för milisen kommer att göra sitt bästa för att utveckla milisen och gerillarörelsen överallt och ta initiativ till en patriotisk tävlan mellan olika distrikt och provinser, t.o.m. i fiendens områden, i att organisera milis och befästa byar. Det är vår förhoppning att dessa kamrater gör sitt bästa för att beväpna milisen och få soldaterna att förstå att de bör byta ut sina ålderdomliga vapen mot moderna vapen, som erövrats av fienden. De bör sprida ut stridsaktiviteterna jämt bland gerillaenheter som opererar i fiendekontrollerade regioner så att fiendens bakre led ständigt oroas. Det är vår förhoppning att den reguljära armén så väl som milisen och gerillastyrkorna anstränger sig att göra sig av med all småskuren misstro. De reguljära trupperna, milisen och gerillakämparna är bröder, närda av samma moder, folket. De reguljära trupperna måste träna milisen och gerillan varhelst de befinner sig. De senare måste för sin del alltid stödja och välkomna de reguljära styrkorna. Dessa bör informera milisen och gerillan när de ger sig av, och när gerillan och milisen ger sig ut i strid bör de i sin tur meddela de reguljära trupperna vad de företar sig och samarbeta med dem om nödvändigt. När de lägger beslag på fiendevapen bör de fördela dessa lika mellan sig.

Huruvida vårt långvariga försvarskrig leder till seger eller nederlag är hela folkets gemensamma angelägenhet. Men på det militära området axlar självfallet den reguljära armén, milisen och gerillan det största ansvaret.

XVI. UPPBYGGET AV VÄPNADE STYRKOR

För att vinna ett krig behövs en mäktig väpnad styrka. Så här i försvarskrigets begynnelseskede har vi två kategorier väpnade styrkor: den reguljära armén och folkets styrkor. De senare utgör gerillan och självförsvarsmilisen. Inom en nära framtid kommer dessa att bestå av tre kategorier: reguljär armé, regional gerilla och självförsvarsmilis.¹⁾ Olika specialiserade grenar kommer så småningom att ta form i den reguljära armén: infanteri, artilleri, ingenjörstrupper o.s.v. Senare kommer vi att få olika vapenslag som mark-, flott- och flygstyrkor. Eftersom vi befinner oss på 1900-talet måste vi förutse en sådan utveckling.

I stort utgör folket de väpnade styrkornas reserv, milisen de regionala truppernas och de regionala trupperna den reguljära arméns. Detta överensstämmer med lagen om folkkrigets och folkarméns utveckling, vilken kännetecknas av en ständigt ökad tillväxt i storlek, styrka och former.

Vår armé är en folkets revolutionära armé som kämpar för folket.

De mål den kämpar för är nära förbundna med de revolutionära uppgifter, som den vietnamesiska revolutionen ställer i varje etapp. Eftersom vår revolution för närvarande är en folkets nationella revolution är dess omedelbara mål nationellt oberoende och nydemokrati. Med andra ord: arméns ansträngningar går ut på att utplåna inkräktarna och förrädarna, de reaktionära franska kolonialisterna och deras lakejer (de senare kommer i de flesta fall från den feodala godsägarklassen och kompradobourgeoisien), och bygga upp ett oberoende, enat och ny-demokratiskt²⁾ Vietnam. Därför är revolutionen natio-

nell, demokratisk och folklig till sin karaktär.

Vår armé är en del av folket, främst arbetarna och bönderna under arbetarklassens ledning. Armén består av arbetare, bönder och revolutionära intellektuella. Arbetarna och framför allt bönderna utgör den överväldigande majoriteten. I allmänhet härstammar officerarna från dessa klasser och ansluter sig till marxismen-leninismen.

Politiskt arbete i armén spelar en avgörande roll för dess uppbyggnad och stridsförmåga. Detta arbete syftar till att inympa brinnande patriotism, proletär internationalism, hög stridsförmåga, ofervilja, lojalitet mot fäderneslandet och folket, självdisciplin, ständig kamp för nationens enhet, solidaritet med folket och förmåga att underminera fiendens moral.

Riktiga åsikter och ett riktigt tänkande hos officerare och soldater måste ständigt befästas. Deras revolutionära dygder måste uppmuntras samtidigt som deras grundläggande kunskaper om strategi och taktik ges en korrekt inriktning. För dessa ändamål måste särskild vikt fästas vid marxist-leninistisk skolning och förståelse av de ledande organisationernas och regeringens politik. Kadrerna i allmänhet och officerarna i synnerhet måste studera marxismen-leninismens klassiker och »Om långvarigt krig» av kamrat Mao Tse Tung. De måste vara väl bevandrade i våra föregångares militära skrifter, sådana verk som »Den militära konstens grunddrag» och »Upprop till armén» av Tran Hung Dao, »Rapport om segern över Ming» och »Några direktiv till armén» av Nguyen Trai o.s.v.

Gångna tiders och dagens martyrer och hjältar liksom våra broderländers hjältar utgör strålande exempel för oss. Vi måste visa oss värdiga dem och i en ny anda inympa revolutionära dygder och heroism hos armén och folket.

¹⁾ Nu kallas de reguljär armé, regionala trupper och gerilla.

²⁾ = folkdemokratisk.

Politisk, kulturell och militär skolning i armén måste organiseras systematiskt så att officerarnas och soldaternas allmänna kunnande ständigt utvecklas och armén blir oöverbinnerlig.

Solidariteten inom armén innebär enighet mellan officerare och soldater. Officerarna måste tycka om och älska soldaterna, ta hänsyn till deras materiel- la och andliga behov och behandla dem på ett demokratiskt sätt. Å andra sidan måste soldaterna respektera sina över- ordnade och utföra ledningens order. Officerare och soldater måste uppträda som bröder och kamrater och bistå varandra i vått och torrt.

När det gäller enheten med folket måste armén vara väl medveten om att folket är vattnet och armén fisken, som livnär sig ur vattnet. Därför måste armén hela tiden förbättra sitt förhållande till folket, vars ständiga stöd är en nödvän- dighet för seger. För att stärka enheten måste armén utföra politiskt arbete bland befolkningen och hjälpa dem i produktionen, avskaffa analfabetismen,

förbättra de hygieniska förhållandena och träna dem i gerillakrigföring. Dess- utom måste armén upplysa befolkningen om deras uppgifter som är att stödja armén på alla upptänkliga sätt så att den kan besegra angriparna. Självfallet måste stödet vara överensstämmande med den ledande organisationens och regeringens politik.

I propagandan mot fienden bör våra soldater upplysa marionettrupperna, de franska trupperna, de franska kolonial- trupperna och de utländska legotrupper- na om de franska kolonialisternas aggres- siva syften och det vietnamesiska folkets rättfärdiga sak. De kommer då så små- ningom att komma till insikt och vägra att tjäna som kanonmat. De kommer att förbrödra sig med vår armé och folket och, när omständigheterna så bjuder, desertera och gå över på vår sida. Till- sammans med oss kommer de sedan att utplåna de franska koloniala angriparna och deras lakejer.

Med en armé uppbyggd i denna anda kommer vi säkert att slutgiltigt besegra fienden.

XVII. ATT AVLÄGSNA FELAKTIGA TENDENSER

I de tidigare kapitlen har vi gjort en preliminär kritik av vissa felaktiga tendenser som förekommit i försvarskriget. Vi tror att det nu är nödvändigt att behandla huvudfelen så att kadrenas och folket kan ena sig i teori och handling.

Dessa tendenser består i defaitism och pessimism, underskattning av fienden, principiöst kompromissande och förlitan på ett tredje lands ingripande.

1) Vad förespråkar defaitisterna och pessimisterna? De säger: Vårt folk är dåligt beväpnat och fåtaligt, landet är litet och fattigt. Om vi tar upp kampen är vi dömda att misslyckas. Det är bättre att få ett slut på kriget en gång för alla, erkänna den franska överhögheten och acceptera en »autonom» regim! De säger också: Frankrike har mark-, luft- och sjöstridskrafter och är omöjligt att besegra; varför skall vi strida och fortsätta lida? De säger till och med: folket har låg utbildning, landet är svagt och ännu inte moget för oberoendet. Tran Van Ty, en marionett som tillhör Le Van Hoach-klicken, understod sig att yttra följande lumpna ord, som för evigt förtjänar folkets förakt: »Även om Frankrike ger Vietnam oberoende, kommer vi att säga nej . . .»

Alla dessa exempel visar att pessimisterna, förrädarna, defaitisterna och kapitulationisterna överskattar fienden och underskattar folkets styrka.

Förvisso har vi inte bra vapen, men vi producerar nya, som vi bekämpar de franska kolonialisterna med. Säkert är, att ju mer vi kämpar, desto bättre vapen kommer att framställas. Och om vi tillämpar gerillakrig och rörlig krigsföring skickligt, kan vi använda våra föräldrade vapen till att lägga beslag på fiendens moderna. Med få vapen kan vi besegra en fiende med mycket vapen.

Det är sant att vårt land är litet och fattigt och har liten befolkning. Men som vi sade i kapitel XI (Våra svårighe-

ter och Frankrikes) har fiendens trupper kommit långväga ifrån och tvingas splittra sig och strida på många platser samtidigt. Frankrikes ekonomi har försvagats efter andra världskriget. Motsättningarna mellan de politiska partierna i Frankrike ökar. Kampen mellan arbete och kapital är hård. Vi däremot står starkare än någonsin med undantag för militärmateriel. Folkets medvetenhet och organisatoriska förmåga är högre än tidigare. Vår nationella enhetsfront är stark och bred. Det nuvarande läget i världen är mycket olik det som följde efter första världskriget. Den stora rörelsen för demokrati och oberoende, som stadigt växer, utgör en stark stödtrupp för oss. De nödvändiga betingelserna för befrielsekampen existerar. Vi kan genomföra ett långvarigt krig och kommer därigenom säkert att vara segerrika. Argumenten för defaitism och pessimism håller inte för en analys.

På sista tiden har det dykt upp en grupp som kallar sig »Den nationella enhetsfronten». Den leds av Nguyen Hai Than, Nguyen Tuong Tam, Tran Trong Kim och Nguyen Van Sam. Denna klick kräver »oberoende och enhet inom franska unionen». I själva verket samarbetar dessa element med de franska och amerikanska imperialisterna för att hindra folkets motståndskamp och för att splittra våra led. Dessa förrädares defaitism är farligare än Truong Dinh Tris kryperi eller Le Van Hoachs »självständighets» eller »självmonds»-politik.

2) I motsättning till defaitisterna och pessimisterna står tendensen att underskatta fienden. Dess företrädare säger: Eftersom fienden ännu inte har möjlighet att sätta in förstärkningar, och eftersom han måste ta itu med befrielsekampen i de afrikanska kolonierna, bör vi kasta in alla styrkor i några få, avgörande slag hellre än att förlänga kriget. Enligt deras mening kommer det

långvariga kriget att åsamka folket lidanden och trötta ut våra styrkor. De vidhåller att vi bör »anfalla snabbt och avgöra snabbt». Det är äventyrspolitik och rena självmordet. De som underskattar fienden är i själva verket rädda för honom och för svårigheter och för det långvariga kriget.

Följer vi den här linjen kommer vi att i förtid offra våra styrkor i några bittra, inledande slag för att sedan bli så decimerade och försvagade, att vi inte kan resa oss igen. I början är fienden starkare än vi, han är på höjdpunkten av sin styrka. När han riktar sina attacker mot oss, måste vi undvika ogynnsamma slag och hålla styrkorna intakta för ett långvarigt krig. Under stridens gång måste vi konsolidera våra styrkor och försvaga motståndarens i väntan på att gå till motattack och förintä honom. Att förlänga kriget betyder inte att vår styrka minskar, utan den växer för varje dag i samma takt som fienden försvagas. Om vi befarar att ett långvarigt krig kommer att vålla folket lidanden och i ett anfall av otålighet förleds att kasta in alla våra styrkor för att göra slut på militära nederlag och nationellt slaveri, vilka oräkneliga svårigheter kommer vi då inte att råka in i!

Lyckligtvis är tendensen »att anfalla snabbt och avgöra snabbt» inte allmän i vårt land och har inte fått några allvarliga följder. De som i krigets inledningskede ville satsa allt på denna politik har mer eller mindre tillstått sina fel och övergett sin »uppblåsta» heroism.

3) Den tredje tendensen som måste övervinnas är det principiösa kompromissandet. Vissa människor menar, att vi blir besegrade om vi förlänger kriget. Ju tidigare vi förhandlar med Frankrike, desto mer undviker vi förluster för folket och armén. Dessa människor blir med ens modfällda av fiendens tillfälliga framgångar. Förlust av ett stycke land blir för dem förlust av hela landet. De förstår inte att krigets utveckling inte är rätlinjig, att fienden vinner seger för att slutligen besegras och att vi lider tillfälli-

ga nederlag för att till slut stå som segrare.

Folkets målsättning i försvarskriget är att återvinna oberoende och enande. Om Frankrike erkänner vårt lands oberoende och enande inom franska unionen, kan vi börja diskutera om fredens återupprättande. Men folket kommer att fortsätta kampen så länge som Frankrike inte ger upp sina planer att återerövra landet eller bara i ord erkänner vårt oberoende och vår enhet. Vi kommer att strida till sista man och till sista andetag. Vi är beslutna att inte kompromissa, ty att kompromissa är att kapitulera. Gevären är skjutklara. De vietnamesiska soldaterna kommer inte att lägga ner vapnen så länge deras uppgifter inte har genomförts!

Hur kan försvarskriget minska folkets lidanden? Problemet måste helt enkelt ställas så här: Under krigets gång måste vi höja folkets moral så att de arbetar ihärdigt, utstår svårigheter och deltar i kriget till slutet. Det finns slag som tröttnar ut men också slag som ökar vår styrka. Vi måste strida så att vår styrka ökar. Om vi kapitulerar och kompromissar skulle vi avväpnas av fransmännen. Hur skulle vi då kunna tala om förluster och vinster?

Slutligen finns det människor som blir oroliga för själva tanken på ett långvarigt krig. De tillgriper förenklade lösningar för att snabbt få slut på kriget. De föreslår att regeringen skall ombildas genom att utesluta de »röda» elementen. Detta skulle, säger de, underlätta en överenskommelse med Frankrike och skapa gynnsamma betingelser för vara utrikesrelationer.

Dessa människor tror att kriget omedelbart skulle upphöra om vi avlägsnade några personer ur regeringen. Sa naiva de är! Huruvida kriget slutar eller inte bestäms av utvecklingen av styrkeförhållandena mellan de två motståndarna och inte av administrativa åtgärder. Ju mer vi »ombildar» regeringen, desto tydligare visar vi principiöshet och kompromissanda och desto starkare tryck kom-

mer Frankrike att utöva mot oss. Detta tjänar bara att utså förvirring och tvivel hos folket. Varför föreslår inte de som vill »ombilda» regeringen att reaktionärerna och odugliga och vacklande element i administrationen på alla nivåer avlägsnas för att stärka försvarskampen? I själva verket är de rädda för ett långvarigt krig och tror inte att det kommer att bli framgångsrikt. De använder »ombildnings»argumentet som en present till de franska kolonialisterna, när de ber om vapenvila. De ser inte framåt, bara bakåt. På försvarskrigets väg är det dessa som vänder ryggen mot målet och börjar gå bakåt. De är i sanning beklagansvärda!

Detta betyder inte att vi bortser från betydelsen av regeringsombildningar. Det finns ingen för evigt oföränderlig regering. Men Vietnam har en konstitution, och regeringen har bildats i enlighet med denna. Varje ombildning om den bedöms nödvändig måste vara ett uttryck för hela folkets intressen och representera alla delar av folket, demokratiska partier och patrioter, enade i den nationella enhetsfronten under ledning av kommunisterna. Vi måste komma ihåg, att varken den vietnamesiska revolutionen som helhet eller det pågående försvarskriget kan bli framgångsrikt utan kommunisternas ledarskap!

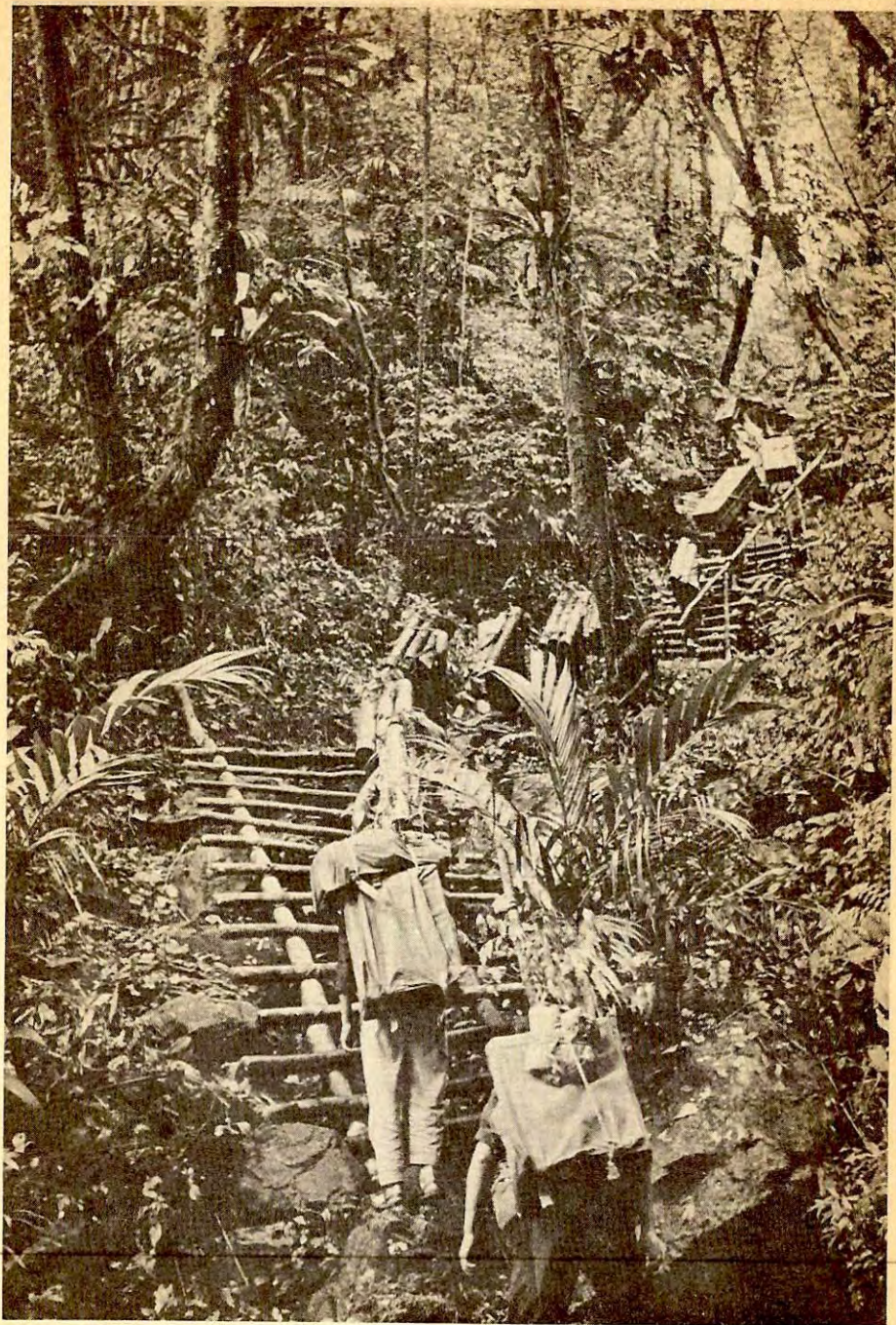
Den fjärde tendensen i motståndet mot ett långvarigt krig, är att lita till ett tredje lands intervention. De som intar den ståndpunkten tror inte på folkets förmåga att kämpa. De hyser inget hopp om slutgiltig seger. Vilket tredje land ber de om inblandning? Ett mäktigt imperialistiskt land. Så farligt det skulle vara! En sådan medlare skulle spela samma

roll som den listige domaren i La Fontaines fabel »Ostronet och målsägarna», eller också skulle fallet utveckla sig som striden mellan storken och ostronet till fördel för fiskaren. I Frankrike finns nu en klick som är villig att ta ett tredje lands »goda tjänster» i anspråk. De är beredda att underkasta sig »Dollar-Guden», sälja ut Frankrike och till och med en del av de franska kolonierna till den amerikanska imperialismen i syfte att uppnå tillräcklig styrka för att undertrycka den demokratiska rörelsen i Frankrike och den revolutionära rörelsen i kolonierna. Det är de Gaulle och kompani. Skall vi följa dem?

Det finns också människor som hoppas på FN:s intervention. Dem behöver vi bara påminna om, att FN med sin nuvarande struktur och anda är oförmögert att utöva påtryckningar på medlemmar som har begått missgärningar och urstånd att försvara San Franciscoöverenskommelsen.¹⁾ Det har bevisats av de grekiska, indonesiska och kinesiska problemen. Att dra upp vietnamfrågan inför FN skulle inte ge något bättre resultat. Förlänger vi kriget, kan det i framtiden finnas länder som står inför samma problem som vi eller länder som i fredens och rättvisans intresse väcker vietnamproblemet inför FN. Men vi får inte lita till andra. Vi måste lita till egna krafter. Då blir vi säkert hjälpta av andra. Saknar vi mod kan ingen utländsk makt ge oss frihet och oberoende.

För att sammanfatta: ovan beskrivna tendenser är alla fiendliga mot det långvariga kriget. Bekämpar vi dem inte beslutsamt kommer de att stärkas och orsaka skada. De uttrycks i ord av vissa, men tänks endast av andra. Vissa har redan tillämpat dem i handling, andra avvaktar lämpligt tillfälle. För att segra måste vi handla så, att enigheten stärks hos hela det kämpande folket. Att avlägsna dessa felaktiga tendenser är en viktig uppgift för folket.

¹⁾ Avser FN-stadgan, som den 26/6 1945 enhälligt antogs vid San Francisco-konferensen och trädde i kraft den 24/10 1945. (övers. anm.)

XVIII. ATT MOBILISERA HELA FOLKET

Detta folkkrig för frihet och oberoende är mycket hårt och långt. För att segra måste hela folket delta i kampen och axla ansvaret, vara tappra och göra uppoffringar. Därför måste hela folket mobiliseras.

I mer än sex månader har nu folket över hela landet stött regeringen och armén. De har entusiastiskt förenat sig med de reguljära styrkorna och milisen, bistått ingenjörsheterna, säkrat tillförseln av förnödenheter till armén och försett den med information. De har ivrigt betalat skatt och tagit hand om sårade soldater. Det mest rörande är att ungdom i många byar drivit på varandra att skörda ris och dela ut det till soldaternas familjer. Vilken hänförelse, vilken osjälviskhet, vilken exemplarisk solidaritet och patriotism!

Våra landsmän i basområdena har visat sig värdiga sina heroiska kamrater vid fronten.

Räcker det? Nej! Den styrka, som finns inneboende hos folket, är ännu inte uttömd och utnyttjad på ett rationellt sätt! Finns det fortfarande inte en massa överflödigt bagage i de blomstrande styrkor, som så tappert kämpar för fäderneslandets sak? Finns det fortfarande inte element, som ännu inte väckts av en brinnande vilja att göra sin del i kampen? Många arbetskrafts-, penning- och materialreserver har ännu inte mobiliserats i det långvariga krigets tjänst.

Många byar långt från fronten är faktiskt ännu djupt försvunkna i drömmar. De har ännu inte direkt deltagit i motståndet eller förstått vad de bör göra. Ljudet från avlägsna kanoner har ännu inte väckt dem ur deras slummer.

I många områden finns fortfarande unga människor, som betraktar sabotage mot vägar, uppbygge av barrikader och hjälp åt armén som tvångsarbetet under den imperialistiska regimen. Det är inte så få av dem som slarvar med det arbete

de tilldelats och till och med lämnar det utfört och rymmer fältet!

Hur mycket pengar ligger inte fortfarande i kassaskrin och kistor i stället för att brukas till landets och folkets bästa i en tid när regeringen ropar efter ökad produktion. Det beror på att betänkligheter, själviskhet och snålhet ännu inte bekämpats tillräckligt. Ännu värre är att vissa människor utnyttjar den allvarliga situation som landet råkat i till att smuggla, hamstra, spekulera och göra profit. Deras pengar gör landet mer skada än nytta.

Det finns många duktiga människor som fortfarande betraktar försvarskriget som arméns och regeringens ensak. De förblir likgiltiga och »gör ingenting medan grannens hus går upp i rök». Det finns till och med statliga tjänstemän, som helt fräckt lyfter sin lön från regeringen men tillbringar dag och natt med att spela kort, medan arbetarna och bönderna spänner varje muskel för att producera ammunition åt armén och mat och förnödenheter åt hela folket. Det finns ännu ingen sträng mobiliseringslag, som kan disciplinera dessa element. Det förekommer heller inte något aktivt massarbete för att få dem att inse sina fel och göra sig av med dem.

På grund av sin svaghet har den politiska mobiliseringen ännu inte väckt en brinnande patriotism hos hela folket. Vår press läses inte tillräckligt, den cirkulerar endast bland några få människor på högre nivåer. Bara på de platser där tidningarna ges ut, utnyttjas pressen. Det finns många byar, som inte sett skymten av en tidning sedan den landsomfattande motståndskampen började. Agitationsgrupper och propagandaenheter arbetar hårt med att hålla tal, men de inskränker sig till att uppmana folk att delta i försvarskampen och försummar att hjälpa dem i produktionen och att avskaffa analfabetismen. Deras propaganda blir följaktligen torra-

re och torrare för varje dag. Informationscentralerna har utträttat en hel del, men är fortfarande mycket få till antalet.

Det politiska arbetet bland folket bedrivs inte kontinuerligt och i stor skala. Handlingar, som skadar mobiliseringen av folket, korrigeras inte i tid. På vissa platser uppträder våra trupper arrogant och auktoritärt och rekryterar manskap med våld. På andra ställen har Försvars- och Administrationskommittéerna visat sig inkompetenta; de vet inte hur de skall övertyga befolkningen utan nöjer sig med att ge direktiv och väcker därför ogillande hos folket. Ibland har sekterister och »allvetare» fördrivit duktiga och hängivna patrioter från motståndskampen. Det har hänt, att förrädare nästlat sig in i våra led och mutat folk med pengar eller använt kvinnlig fågning för att locka av regeringstjänstemän information och få dem att spionera på de statliga organen. Värst av allt är att en organisation under religionens täckmantel kallad »Viet Kien»¹⁾ upprättats i vissa områden. Den har gjort sitt yttersta för att upprätta »autonoma katolska» områden, att sprida defeatism och utså splittring bland katolikerna samt uppmanat dem att inte betala skatt. De bedriver anti-Viet-Minh- och anti-kommunistisk propaganda, men törs inte yppa ett ont ord om de franska kolonialisterna. De eggas ständigt folket att motsätta sig regeringens direktiv och sabotera den moraliska mobiliseringen.

Vi måste snarast oskadliggöra detta farliga gift. Förrädare, kontrarevolutionärer och fiender till befolkningen måste skoningslöst bekämpas. Vi måste också straffa de i våra egna led, som förespråkat katastrofala åtgärder och utfört skadliga handlingar. Vi måste utplåna korruption, efterblivenhet, sekterism, byråkrati och militarism och föra en progressiv politik i folkets intresse. Samtidigt måste vi systematiskt bredda propagandaarbetet. Vi måste sträva efter att

¹⁾ En reaktionär organisation.

höja folkets politiska medvetenhet, stärka deras patriotism och vaksamhet och befrämja deras stridsvilja. Vi måste använda olika metoder — tidningar, böcker, musik, danser, operetter, pjäser, fotografier, utställningar, tävlingar etc — för att få folket att förstå varför och för vilka de strider, hur de skall vinna slutgiltig seger och varför försvarskriget är hårt men ändå segerrikt. Bara då kommer folket att entusiastiskt axla sitt ansvar i enlighet med parollen: »De som har pengar ger pengar till motståndskampen, de som har styrka ger sin styrka, de som har begåvning ger sin begåvning». På så sätt ödslas inga tillgångar eller förblir helt eller bara delvis utnyttjade. Först då kan armén och milisen modigt offra sina liv i kampen. Då vet de, att om en faller finns tio andra som kan ta hans plats.

Om vi vill att folket hängivet skall delta i försvarskriget på alla områden, räcker det inte med muntlig, politisk propaganda. Vi måste anstränga oss att förbättra deras levnadsförhållanden, lätta deras bördor, reducera arrendena, sätta stopp för ockret och intressera oss för det arbetande folkets livsuppehälle. För att mobilisera finansiella resurser måste vi å ena sidan utmäta skatter enligt demokratiska principer och å andra sidan hjälpa folket till bättre livsvillkor. Bara på så sätt kommer folket att fås att bidra till krigsbudgeten, stödja armén och riskera sina liv i kampen mot de franska angriparna och i försvaret av sina egna intressen. Samtidigt måste vi stärka och utveckla den demokratiska regimen så att folket verkligen känner att de lever i en demokratisk republik och har omistliga rättigheter. Då kommer de också beslutsamt att göra uppoffringar för att försvara sin heliga frihet och folkets makt och bekämpa fiendens försök att pressa på dem ett grymt och brutalt styre.

En del människor föreslår att systemet med kommittéer bör avskaffas och att administrativ personal skall tillsättas. De förstår inte att en inskränkning i de

demokratiska rättigheterna kommer att få skadlig verkan på motståndskampen.

Att förbättra folkets levnadsstandard och utöka deras demokratiska rättigheter är två nödvändiga villkor för att mobilisera 25 miljoner patrioter i kampen.

Att mobilisera hela folket är inte ett jobb som görs över en natt. Arbetet måste bedrivas kontinuerligt och regelbundet tills fullständig seger vunnits; korta perioder av aktivitet räcker inte. Allt eftersom det militära läget utvecklar sig, måste vi rapportera våra segrar för att höja folkets och arméns moral. Vi måste dra lärdom av våra nederlag för att skola folket och armén i strid, spionage, underrättelseverksamhet, sekretess och förse armén med förnödenheter och ta hand om sårade, etc.

Att mobilisera hela folket är inte endast regeringens uppgift, utan i huvudsak en uppgift för de politiska partierna

och folkets organisationer. En förutsättning för omfattande och långtgående mobilisering både uppifrån och nerifrån är därför, att samla folket i patriotiska organisationer och demokratiska partier. Utvecklingen av folkets organisationer är en garanti för framgången. Till exempel, för att utföra en regeringsorder snabbt i det avlägsnaste hörnet av landet bör dessa organisationer mobilisera medlemmarna, som i sin tur får tjäna som exempel för resten av folket.

Om vi försummar att organisera folket, kommer vi inte att kunna mobilisera det till stöd för regeringen och armén och kan inte få det att ta del i försvarskriget på alla områden.

År 1918 skrev Lenin: »För att utkämpa ett verkligt krig behöver vi en stark och välorganiserad bas.» (Let's set to Work, »Pravda», 4 mars 1919.)

Dessa ord är ett värdefullt råd till oss i det långvariga kriget.

Vårt folks försvarskrig är ett revolutionärt krig, ett rättfärdigt krig. Det har en folklig, mångsidig och långvarig karaktär.

Inte sedan befrielsekriget, som kasta-
de ut Manchuerna,¹⁾ har vårt folk ut-
kämpat ett liknande befrielsekrig för att
återvinna oberoende. Under det nästan
sekellånga slaveriet under de franska
kolonialisterna är detta det våldsamma-
ste slag, som riktats mot ockupations-
makten för att återvinna friheten.

Det är ett stort krig, men också ett
hårt krig. En stor sak kan aldrig förverk-
ligas utan ansträngning. Ur allt blod och
all förstörelse kommer ett nytt, de-
mokratiskt, blomstrande och starkt
Vietnam att resa sig.

Av de tre betingelserna för seger, som
nämndes i kapitel XII, är folkets enighet
den viktigaste. Om folkfronten är bred
och stark, men anti-krigsrörelsen i
Frankrike och stödet från de demokrat-
iska krafterna inte visar sig tillräckligt,
kommer ändå förr eller senare försvars-
kriget att sluta i seger. Under sådana

villkor kommer det dock att bli både
hårdare och mer långvarigt. Framtiden
tillhör oss. Slutsegern kommer att bli
vår, förutsatt att folket står enat, lutar
till sig själv och kämpar orubbligt.

Folkets långvariga försvarskrig måste
genomgå tre stadier. Det är nödvändigt.
Under tiden kan förhandlingar äga rum.
Om vi inte genomgår dessa tre stadier,
kommer vi inte att kunna återvinna
verkligt oberoende och enhet.

Fienden till vårt folk är ytterst brutal
och svekfull. De franska reaktionärerna
och deras gelikar ute i världen kommer
att använda alla slags machiavelliska
metoder, ifnån de fullständigt krossats
av de demokratiska krafterna. Våra
svårigheter är fortfarande många. Varje
vietnames' plikter är tunga. Lien Viet-
frontens, Viet Minhs och andra organisa-
tioners uppgifter är ännu tyngre. Folket
och kadrerna i vår motståndsrörelse
måste vara fast beslutna att övervinna
varje svaghet och uppfylla sina plikter.
Med vår vidsynte president Ho Chi Minh
vid rodret kommer skeppet Vietnam
med dess tappra besättning att undvika
alla rev och rida ut varje storm tills
målet nåtts i den ärofulla hamnen.

¹⁾ I slutet av 1700-talet.

I DFFG:s skriftserie har tidigare utkommit:

1. Dokument från DFFG:s andra kongress
2. Antiimperialistisk sångbok
3. Regeringen (s) och Vietnam
4. VPK, VUF och Vietnamrörelsen
5. DFFG/Dokument
6. Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen
7. Kambodja
8. Miljömord och kemisk krigföring i Indokina
9. Enhet för Vietnam
10. Vitbok om USA:s vietnamiseringspolitik

*Dessa skrifter och annat material som De förenade
FNL-grupperna och Vietnambulletinen ger ut
kan beställas från*

**FNL-kontoret
Box 120 30
102 21 Stockholm**

Pris 3 kr